ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 186 (4686) СУБОТА, 3 ЖОВТНЯ 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Сіячам розумного, доброго, вічного

Привітання Голови Верховної Ради України Володимира Литвина учителям, викладачам, вихователям, організаторам освіти України

Сердечно вітаю всіх, хто присвятив себе праці на освітянській ниві, з професійним святом.

Серед сонму всенародних свят відзначення Дня працівників освіти посідає особливе місце. Це зумовлено тим, що реалії сучасного розвитку переконливо доводять — економічний і цивілізаційний поступ суспільства перебуває у надзвичайній залежності від рівня освіти. Саме Вчитель своєю щоденною, подвижницькою працею визначальним чином впливає на формування особистості, майбутнє народу й країни; саме стан освіти найяскравіше представляє соціально-культурне обличчя нації, уначнюючи інтелектуальну потужність держави та красномовно засвідчуючи її креативні можливості.

Сьогодні знаходить своє повне підтвердження думка вчених про те, що в новому тисячолітті серед світових лідерів будуть лише ті нації, які зможуть домогтися найефективнішої системи освіти, забезпечити максимальний розвій інтелектуального потенціалу суспільства. ➤ СТОР. 6

Завтра — День працівників освіти

Життя з любов'ю в серці

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Любов і Володимир Гуменюки не просто молоде подружжя. Вони працюють учителями в селі Лехнівка Баришівського району, що на Київщині. Село, звідки родом молодий, невеличке — не набереться й півтори тисячі жителів. За шкільною партою тут збираються 122 учні. Володимир працює в школі вже третій рік. Повернувся додому відразу після закінчення педагогічного університету ім. Григорія Сковороди в Переяславі-Хмельницькому. Тепер викладає історію України та світу й правознавство.

Володимир облаштував у рідній школі два музеї. У Музеї трудової і бойової слави, зокрема, вшановано й імена вчителів — відмінників освіти. Над іншим, історико-краєзнавчим, працюють і нині — збирають різні предмети побуту, аби відновити типове українське помешкання XVII—XIX ст. Володимир каже: учні охоче приносять із дому старовинні речі.

Цьогоріч Володимир привів у батьківську хату молоду дружину — Любов... Їх об'єднала педагогіка, адже познайомилися саме на студентській лаві. А тепер і працюватимуть пліч-о-пліч. Усього в Лехнівській школі 15 учителів. Молоді спеціалісти — лише третина педагогічного складу. Аби студенти охочіше поверталися в село, каже Володимир Гуменюк, необхідно забезпечити їх житлом і збільшити зарплатню.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 6-Й СТОР.

АНОНС

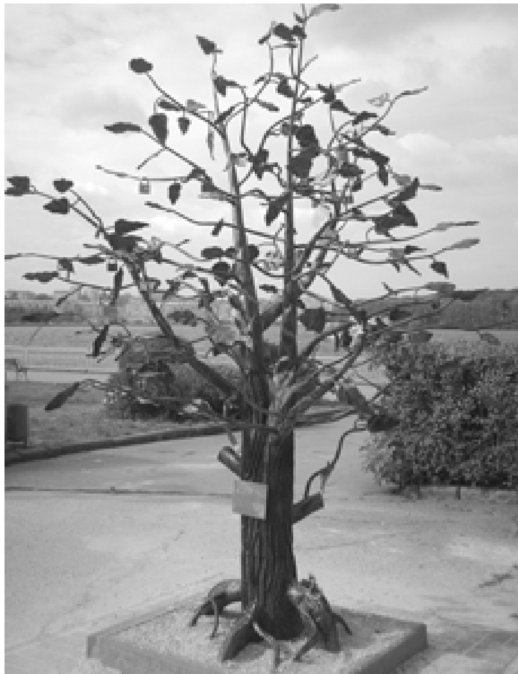
У вівторок, 6 жовтня, в Національному палаці мистецтв «Україна» (м. Київ) відбудеться творчий звіт майстрів мистецтв та художніх колективів міста Севастополь. За словами режисера-постановника концерту Віталія Таганова, цікавість і важливість концерту в тому, що на сцені будуть артисти Музичного центру ВМС України і Чорноморського флоту Росії.

Наша розповідь про звіт севастопольців — в одному з номерів наступного тижня.

КОРОТКО

❒ Столична влада планує чергове підвищення комунальних тарифів — на 50% з 1 січня 2010 року та в декілька разів — з 1 квітня, — **заявив представник Блоку Віталія Кличка в Київраді Дмитро Андрієвський.**

У Тернополі виросло «дерево щастя»

Для молодят Тернополя з'явилося ще одне місце, де вони прагнуть побувати в день весілля. На набережній ставу віднедавна виросло «дерево щастя».

Упродовж двох місяців чаклували над ним ковалі приватного підприємства «Віго», а під час фестивалю ковальського мистецтва подарували декоративно-ковану композицію городянам. Вона має символізувати щасливе сімейне життя, подружню вірність. Запорукою цього слугує колодка, повішена на гілки дерева. Ключі від неї молодята кидають у став, щоб ніхто не зміг їх роз'єднати. Перші свою колодку повісили на дерево щастя подружжя Войнарських. Августин Станіславович та Ірина Михайлівна у любові і злагоді прожили разом п'ятдесят років, виховали двоє дітей, мають четверо онуків, двох правнуків. Приклад «золотої» пари наслідували молодята, котрі вінчалися того дня.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Фото автора.

ПОДІЇ

Кабмін дав «Рівнеазоту» надію

Як повідомила прес-служба Рівненської ОДА, реалізація протокольних рішень засідання Кабінету Міністрів України від 30 вересня 2009 року дає надію на відновлення роботи ВАТ «Рівнеазот». Йдеться про відшкодування ПДВ та внесення «Рівнеазоту» до переліку підприємств, яким надається можливість закуповувати газ за спеціальними (пільговими для хімічних підприємств) цінами. Про це Прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко у своєму зверненні попросили депутати обласної ради. Нагадаємо, що одне з найбільших підприємств Рівненщини опинилося на межі зупинення через згадані проблеми, відтак тут почались масові звільнення людей — у серпні стали безробітними півтори тисячі осіб. Тож відновлення роботи на підприємстві послабить соціальне напруження і дасть можливість заробити на життя тисячам сімей рівнян, **повідомляє наш кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

37 тисяч українців змогли легалізуватися в Італії

Про це повідомив голова Християнського товариства українців в Італії Олесь Городецький в інтерв'ю **УНІАН**. Легалізація домашніх працівників в Італії тривала з 1 по 30 вересня. За оцінками Християнського товариства українців в Італії, нині у цій країні перебуває близько 200 тисяч нелегальних мігрантів з України. Усього, за офіційними даними Міністерства внутрішніх справ Італії, протягом місяця, відведеного на легалізацію, було подано 294 тисячі 744 запити. При цьому українці є лідерами з кількості запитів — частка запитів від українців становить 12,61%.

Одержання дозволів на проживання почалося 1 жовтня і здійснюватиметься за підсумками перевірки достовірності поданих даних. Міністр внутрішніх справ Італії Роберто Мароні вже заявив, що задоволений результатами легалізації, котра повністю підтвердила прогнози уряду щодо кількості громадян, які зможуть скористатися цим законом. Він наголосив, що уряд Італії не має наміру продовжувати термін дії закону про легалізацію.

Країна на третину скоротила виробництво сталі

Згідно з даними уряду Україна скоротив виробництво сталі за 9 місяців порівняно з аналогічним періодом минулого року на 32% — до 21,68 млн. тонн.

Виробництво чавуну скоротилося на 29%, випуск готового прокату знизився на 27%, загального прокату — на 27,8%. Постачання металобрухту на підприємства скоротилися на 39% — до 3,169 млн. тонн.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Обіцянка-цяцянка...

Тиждень, що минає, розпочався зі скандалу. Спочатку уряд, усупереч указу Президента, рішенням судів, ухвали Одеської обласної ради, постановив провести аукціон з продажу тамтешнього припортового заводу. У вівторок Фонд державного майна виконав урядову постанову. Стартова ціна становила 4 мільярди гривень, а торги припинилися після того, як ціна підприємства перетнула позначку у 5 мільярдів гривень. Господарем найпотужнішого хімічного підприємства країни стала компанія, яку пов'язують з іменем мільярдера Ігоря Коломойського.

Реакція політиків та економістів не забарилася, пролунав і критичний голос Президента Віктора Ющенка. Відтак прем'єр Юлія Тимошенко побачила змову покупців, хоча незадовго до аукціону стверджувала, що він пройде прозоро і чесно, а за рахунок продажу ОПЗ вдасться залатати величезну діру в державному бюджеті. Отож ФДМ скасував результати аукціону, після чого переможці конкурсу заявили, що відстоюватимуть своє право на підприємство у судах. Відтак експерти й аналітики побачили змову не покупців, а Юлії Тимошенко з Ігорем Коломойським.

А лідер «Фронту змін» народний депутат Арсеній Яценюк заявив у Тернополі, що підсумки аукціону — частина великої політичної гри, в тому числі один із шляхів збирання коштів на вибори.

У свою чергу Голова Верховної Ради Володимир Литвин охарактеризував ситуацію з продажем Одеського припортового заводу «як велику аферу». «Дуже дивною видається позиція Фонду державного майна, коли спочатку визначається стартова ціна у 4 мільярди гривень, а після того, як знаходиться покупець, який пропонує не набагато більшу суму, результат угоди анулюється й заявляється про те, що об'єкт коштує вдвічі дорожче», — сказав він на зустрічі з мешканцями Болграда Одеської області. І пообіцяв ініціювати прийняття закону про заборону продажу ВАТ "Одеський припортовий завод" у найближчі роки.

У середу відбулася традиційна прес-конференція глави держави. Віктор Ющенко закликав громадян об'єднатися довкола нього для прийняття нової Конституції й запевнив журналістів, що переможе на майбутніх президентських виборах.

У свою чергу прем'єр Юлія Тимошенко протягом тижня пообіцяла скасувати ринковий збір, перекласти турботу про школу на плечі батьків учнів та допомогти бібліотекам і бібліотекарям. Проте, схоже, громадяни добре знають приказку «Обіцянка-цяцянка, а дурневі — радість». І результати опитувань, про які чомусь мовчать соціологи, засвідчують: вони не хочуть бути дурнями.

Складні часи переживає Партія регіонів та її лідер Віктор Янукович, який поки що зберігає свій високий рейтинг. Щодня лави монолітної колись ПР потрясають скандали. Нещодавно дав про себе знати народний депутат Василь Кисельов, якого виключили з лав Партії регіонів. І його зізнання журналістам не додають балів регіоналам.

Немає сумніву: що ближче перегони, то більша кількість скандальних заяв, компромату посиплеться на голови майбутніх виборців.

Володимир КОРОЛЮК.

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин направив телеграму співчуття Голові Палати представників Республіки Індонезія Агунгу Лаксоно.

«Народні депутати України вражені звісткою про численні людські жертви в результаті природного лиха — потужного землетрусу», — зазначається у телеграмі.

В. Литвин від імені Верховної Ради України і від себе особисто просить передати найщиріші співчуття рідним та близьким загиблих і побажання скорішого одужання постраждалим.

Володимир ЛИТВИН: «Корупцію треба прирівняти до державної зради»

Буквально через десять хвилин після початку зустрічі Голови Верховної Ради Володимира Литвина з виборцями Ізмаїла й навколишніх сіл, прилеглих до міста, міліція змушена була перекрити рух по головній вулиці — проспекту Суворова. Річ у тім, що площа перед будинком міського Палацу культури, де проходила зустріч, не могла вмістити всіх бажаючих почути Володимира Литвина. І тоді ізмаїльці заповнили проспект Суворова, найближчий сквер імені Тараса Шевченка.

Фото автора.

Володимир Михайлович привітав городян з днем міста, якому 3 жовтня виповнюється 1419 років.

Що хвилює людей? Чому так неефективно працює Верховна Рада, чому триває блокування її роботи?

— Я робитиму все для того, щоб подолати ту ганьбу, що її сьогодні викликає робота Верховної Ради, — заявив Володимир Михайлович. — Найбільші фракції або домовляються між собою, як розділити країну, або демонструють загальне неприйняття. Потрібно було прийняти закон про вибори Президента України для себе і під себе — вони прийняли цей закон. Коли треба було поділити гроші, призначені для фінансування Євро-2012, домовилися між собою і поділили ці гроші. А працювати над розв'язанням проблем громадян країни не дуже-то й бажають.

Я впевнений, я переконаний, що наша фракція зробить усе для того, щоб зупинити негатив, який насувається і вже наявний.

— Моє глибоке переконання, — заявив Володимир Литвин, — необхідно зробити все можливе, щоб порти служили державі, а не комерційним структурам. Порт — не тільки причальна стінка. Сьогодні потрібно ставити питання про суднобудування, про модернізацію портів. Треба терміново провести інвентаризацію всіх морських портів і з'ясувати, нарешті, що належить державі, а що опинилося в приватних руках. Я знаю про війни у портах. Час їх завершувати. І, звичайно, дуже важливо, щоб портами керували найдосвідченіші фахівці, а не менеджери з реклами. Згадайте багаторічного керівника Українського Дунайського пароплавства Петра Суворова. Чому він сьогодні не біля керма пароплавства? Кому завадили його знання і досвід?

В Україні, заявив Володимир Литвин, назріла необхідність створення Морської колегії, яка б розробляла морську політику країни: суднобудування і судноремонту, безпеки судноплавства.

Тема особливого звучання в Придунав'ї — це будівництво й експлуатація каналу «Дунай-Чорне море». Гирло Бистре працює на економіку України і воно працюватиме й надалі, незважаючи ні на які вимоги зупинити цю роботу. Ми стояли і будемо стояти на цьому. А якщо треба буде, то звернемося й у міжнародний суд для захисту своїх національних інтересів. Ми не віддамо нікому і п'яді своєї землі.

Будь-яка сильна влада, сказав Володимир Михайлович, повинна очищатися від корупції. Корупцію необхідно прирівняти до державної зради. Влада сьогодні корумпована, цей факт не викликає жодних суперечок.

Не обійшлося на зустрічі Володимира Литвина в Ізмаїлі без запитання про майбутні вибори Президента України і роль глави держави в сучасній міжнародній обстановці.

— Президент повинен бути арбітром нації, — заявив Володимир Литвин. — І, якщо хочете, він має бути пастирем нації. Президент повинен бути не позаду і не попереду нації, а всередині народу і проводити ту усереднену лінію, яка дасть змогу суспільству, країні й нації зберігати стабільність у русі.

Володимир Литвин висловив тверде переконання, що керівником держави має стати високоосвічена людина, котра відчуває країну, глибоко й об'єктивно обізнана з її минулим, уміє генерувати і втілювати в життя ідеї, що консолідують людей, може сказати чітке «ні», коли це потрібно, або «так», коли цього зажадає ситуація. На думку Голови Верховної Ради України Володимира Литвина, Президентом України має стати людина, чия коренева система тут, в Україні, не схильна до орієнтації на ту чи іншу країну і регіон світу. Це — головне і визначальне.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Болград—Ізмаїл—Кілія.
Одеська область.

***

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин заявив, що сьогодні свідомо реалізується сценарій розвалу України.

Про це В. Литвин сказав на прес-конференції в Одесі у п'ятницю, відповідаючи на запитання журналістів.

Голова Верховної Ради України звернув увагу на те, що «одні й ті самі люди, по суті, руйнують сьогодні залишки парламентаризму в Україні, прикриваючись необхідністю прийняти закон про підвищення соціальних стандартів, і при цьому не маючи бажання його приймати».

В. Литвин також наголосив, що «зусиллями тих самих політичних сил паралізована і робота Верховної Ради Автономної Республіки Крим», «заблокована повноцінна робота таких конституційних інституцій, як Антимонопольний комітет, Національна рада з питань телебачення і радіомовлення, заблокована можливість вирішення питання про призначення на такі ключові посади, без яких не можна уявити повноцінну державу: міністра фінансів, міністра закордонних справ, міністра оборони».

«І все це роблять представники однієї політичної сили за мовчазної згоди інших людей, які б мали стояти на сторожі Конституції», — заявив він.

За словами В. Литвина, оскільки «це набуло ознак системи, можна стверджувати, що сьогодні цілеспрямовано реалізується сценарій руйнації країни, аби за безцінь, за залишкової вартості взяти її в управління». «Це проблема, про яку ми повинні говорити, маючи на увазі її важливість і оцінюючи перспективи претендентів на президентську посаду, — сказав він. — Це правда, яку ми повинні бачити, і маємо зробити все, щоб не допустити реалізації саме таких сценаріїв».

Прес-служба Верховної Ради України.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: «Після виборів в державі має працювати консолідована влада»

Президентська кампанія в Україні має завершитись обранням глави держави громадянами, а не призначенням його судом чи шляхом будь–яких маніпуляцій. Про це заявив Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Лавринович в ефірі «5 каналу».

Він не відкидає можливості реалізації різних сценаріїв щодо намагань зриву виборів. Відповідаючи на запитання, чи можливий, зокрема, такий варіант після першого туру через певне бойкотування з боку членів ЦВК у вигляді невиходів на роботу з різних причин, політик зазначив: «Можливі різні сценарії. Але я сподіваюсь, що суспільство вже мало перехворіти такими екстремальними підходами, які почали демонструватися від 2004 року».

«Я впевнений, що ми не будемо мати страйку в ЦВК. А якщо будуть намагання такого бойкотування на рівні ЦВК, то знайдеться законодавче рішення і на такий підхід», — наголосив він і зауважив: «І щоб такого не сталося на виборчих дільницях, законом (про вибори президента. — **Ред.**) передбачена норма про те, що дільничні комісії формуються без обмеження чисельності всіма кандидатами, але рішення приймаються більшістю голосів від присутніх на засіданні комісії».

Водночас О. Лавринович висловив переконання в тому, що перебування Анатолія Писаренка, котрий досяг пенсійного віку, у складі ЦВК не стане причиною скасування результатів виборів. Хоча політик спростував думку про те, що голос Писаренка суттєво вплине на результати виборів, все-таки не виключив того, що при ухваленні рішень це може призвести до певних проблем.

Відповідаючи на запитання щодо можливого розподілу владних повноважень між лідерами президентських перегонів після завершення кампанії, О. Лавринович зазначив, що вважає цю тему завчасною. Проте, за його словами, після виборів у державі має працювати єдина влада. «Бо коли у нас зараз відбуваються змагання між органами влади і між посадовими особами державної влади, це шлях до руйнації країни», — переконаний він.

Прес-служба Першого заступника Голови Верховної Ради України.

Першочергову увагу — сільській школі

Напередодні Дня працівників освіти заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко відвідав загальноосвітні школи Черкаського району. «Я сам закінчив сільську школу і цим пишаюся, — поділився з журналістами столичний гість. — У мене тоді була підготовка не гірша, ніж у міських моїх ровесників, і я відразу, попри шалений конкурс, вступив до Київського університету імені Тараса Шевченка».

У селах Вергуни, Степанки і Геронимівка земляк черкащан спілкувався з учителями та учнями навчальних закладів, ділився своїм баченням розвитку освіти, шляхів зміцнення матеріально-технічної бази сільських шкіл. За сприяння Миколи Томенка тільки цього року понад сто об'єктів дошкільних, загальноосвітніх та медичних закладів області отримали фінансову допомогу й провели ремонт чи переобладнали свої приміщення. Зокрема, після звернення педагогічного колективу Геронимівської школи I—III ступенів до заступника глави парламенту розпочато реконструкцію аварійного даху кількаповерхової споруди школи. З держбюджету за рахунок коштів стабілізаційного фонду виділено на ці цілі субвенцію у сумі 606,5 тисячі гривень.

У селі Степанки за клопотанням народного депутата будується нове приміщення дитячого садка, а в шкільних приміщеннях, яким виповнилося по півстоліття й більше, замінюють вікна та двері.

Вітаючи педагогів та їх вихованців з освітянським святом, Микола Томенко вручив від Фонду «Справедлива країна», який він очолює, подарунки. Діти були раді новеньким шкіряним м'ячам, а вчителі — книгам та аудіодискам «Класика української літератури. Живі голоси», «Лебеді материнства: Живий голос Василя Симоненка». Того самого дня заступник Голови Верховної Ради України виступив у прямому ефірі обласної держтелерадіокомпанії.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: Микола Томенко з учнями та вчителями Степанківської загальноосвітньої школи.

Фото автора.

«Голос України» в столичних бібліотеках

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Днями до Всеукраїнського дня бібліотек народний депутат Віталій ЧУДНОВСЬКИЙ (на знімку) (БЮТ) профінансував для столичної бібліотеки ім. Лесі Українки передплату великої кількості періодичних видань.

Серед них, зокрема, і «Голос України». Це дасть змогу поповнити нову електронно-пошукову систему бібліотеки, завдяки такому каталогу читачі можуть знайти потрібні видання та місце їх зберігання — цілодобово, через Інтернет. До речі, парламентарій не вперше допомагає читальному закладу.

Людмила Ковальчук, віце-президент Української бібліотечної організації, директор публічної бібліотеки ім. Лесі Українки зазначила: «Сьогодні ми вдячні всім, хто стоїть поруч і підтримує нашу галузь, особливо у період кризи. До кола друзів бібліотек Києва входить депутат Верховної Ради України Віталій Чудновський».

— Згідно із Законом України «Про бібліотеки і бібліотечну справу» головне завдання бібліотек — надавати вільний доступ до інформації, до духовних і культурних надбань народу, — розповів «Голосу України» Віталій Олегович. — Отже, вважаю, цю галузь обов'язково потрібно підтримувати, розвивати. Мене з дитинства батьки привчили до книжок — у нас удома була величезна бібліотека. І до своїх дітей також усіляко намагаюся донести, наскільки важлива книга. Син ще маленький, а от дочка вже перейняла пристрасть до книжок. Свого часу я пояснював їй, що кожна прочитана книга — можливість прожити ще одне життя і чомусь навчитися. Тому я радий, що в бібліотеці буде більше можливостей для виконання своїх функцій — надання вільного доступу до якомога різноманітнішої інформації, а отже — у читачів з'явиться більше можливостей безоплатно отримати цю інформацію.

Наталія ДАВИЧ.

Ліві хочуть підняти престиж праці вчителів

Напередодні святкування Дня працівників освіти лідер комуністів **Петро СИМОНЕНКО (на знімку)** презентував «План антикризових заходів щодо порятунку освіти і науки України». Документ також презентували голова громадської ради освітян і науковців, лідер партії «Справедливість» Станіслав Ніколаєнко та доктор філософських наук В'ячеслав Кудін.

У плані пропонується поліпшити фінансування освіти і науки (із за рахунок бюджету, і за кошти підприємців), створити регіональні фонди розвитку освіти, підняти престиж праці вчителів. Окрім того, передбачається істотне оновлення змісту освіти та перегляд державних освітянських стандартів із залученням найкращих педагогів і вчених. Також пропонується посилити автономію вузів, розвиток студентського самоврядування.

Сергій МЕЛЬНИК.

Проблеми бюджету може закрити Чорноморський флот

Народний депутат України, голова Української народної партії **Юрій КОСТЕНКО (на знімку)** на прес-конференції у Чернігові зазначив, що низькі соціальні стандарти, які діють у державі, не відповідають її економічному потенціалу. На його думку, лише встановлення ринкової орендної плати в 5—10 мільярдів доларів щорічно за базування Чорноморського флоту Російської Федерації у Криму додало б у бюджет України значні немеїсійні суми. Ю. Костенко, проаналізувавши світовий досвід у цьому плані, повідомив, що найнижча орендна плата за розташування чужоземних військових баз нині становить 15 мільярдів доларів, а найвища — 150 мільярдів доларів. Згідно з угодою про умови базування російського флоту в Криму уряд з 2008 року має право встановлювати ринкову ціну за оренду землі росіянами в такому вартісному діапазоні. Якщо Російська Федерація не готова платити справжню ціну за базування свого флоту, заявив він, то відповідно повинна відмовитися від диктування українцям світових цін на газ.

Крім того, народний депутат України вважає за необхідне підвищити тарифну ставку на транзит російського газу до ЄС, що дало б до бюджету 4 мільярди доларів.

Голова Української народної партії повідомив, що УНП не голосуватиме за проект бюджету соціальних обіцянок. Він переконаний, що нині йде змагання між БЮТ та Партією регіонів за те, хто більше запропонує людям. «Це продовження політики популізму, — наголосив Ю. Костенко. — Замість того, щоб відроджувати українське виробництво, головні зусилля спрямовуються на те, щоб купити довіру виборців для майбутнього кандидата на виборчих перегонах. Звідки візьмуться кошти на передбачене на папері підвищення зарплат кожній соціальній категорії — пенсіонерам, багатодітним, вчителям, лікарям?»

Відповідаючи на запитання «Голосу України», в чому полягає відмінність його кандидатури, яку центральний провід УНП запропонував з'їзду для балотування на посаду Президента, від Віктора Ющенка, він сказав: «Костенко — правий політик з правим рецептом вирішення будь-яких українських проблем. Ющенко представляє ліберальну політичну течію. Це абсолютно різна економічна політика».

Також лідер УНП розкритикував ідею народного депутата Сергія Терьохіна, який запропонував збільшити на два відсотки податки на своїх виробників, щоб потім ці кошти спрямовувати на підтримку української культури. На думку Ю. Костенка, потрібно боротися за встановлення європейського рівня гастрольних зборів із російських виконавців, а не за збільшення податкового тиску. Тоді будуть гроші і на свою культуру.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Фото автора.

ВИБОРИ-2010

Лихоманка перед стартом

Члени ради Кіровоградської міської організації партії «Наша Україна» (вісім із одинадцяти) вирішили на своєму засіданні підтримувати на президентських виборах Юлію Тимошенко. У прийнятій заяві, зокрема, йдеться: «...згортання демократичних процесів у партії, народженій Майданом, призвело до проведення закритих партійних з'їздів, відвертого порушення головного партійного документа — Статуту...»

«Наш осередок створений п'ять років тому і загартований боями в «знаменитому» на весь світ 100-му виборчому окрузі, брав активну участь у всіх виборчих кампаніях та був головним провідником ініціатив Президента Ющенка у місті та області... — наголошується в тексті. — Ми покладали великі надії в зв'язку з оновленням керівництва секретаріату Президента та партії. Проте ситуація, на жаль, не змінилася на краще... Тому рада Кіровоградської міської організації «Нашої України» прийняла рішення звернутись до голови партії, Президента Віктора Ющенка з пропозицією не брати участі в президентських перегонах. На жаль, Віктор Андрійович втратив переважну частину своїх прихильників, не лише серед українського народу, а й навіть в рядах своєї партії...»

Лідер осередку Олександр Дануца, коментуючи причини, що спонукали партійців прийняти заяву про підтримку на президентських виборах не свого лідера Віктора Ющенка, а Юлії Тимошенко, стверджує, що останнім часом стосовно міської організації «Нашої України» фактично застосовувалися репресії з боку керівництва партії. За його словами, представників «Нашої України» навіть звільняли з роботи.

Тим часом народний депутат від блоку «Наша Україна — Народна самооборона», член партії «Наша Україна» Андрій Парубій нагадав, що в період між 20 і 27 жовтня має відбутися з'їзд партії, під час якого приймуть рішення про підтримку на президентських виборах одного з кандидатів. Після ухвалення рішення буде обов'язковим до виконання для кожної партійної організації. Тоді кожен з партійців зможе визначитися з подальшим перебуванням у партії.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоград.

Мертвих душ у списках не буде

Президентські перегони розпочнуться за кілька тижнів. Однак запекла агітація давно розпочалася. Недовіра та криза викликають у людей небажання брати участь у голосуванні, запевняють політологи. Чи прийдуть рівняни на народне волевиявлення? Це та інше обговорювали на засіданні Незалежного громадського прес-центру «Рівненський вибір—2010».

— Голосувати прийде менше людей, ніж на минулих президентських виборах. Першочергове завдання — зробити так, щоб виборець повірив політику, а це складно, — наголосила політолог, доцент Рівненського державного гуманітарного університету Катерина Луценко. — Нинішні вибори відкривають нам чимало «нових облич» серед кандидатів або демонструють «сильних» учасників президентських перегонів. Для того, щоб українці йшли на вибори, людям найперше потрібно дати гарантії економічної стабільності.

Катерина Луценко прогнозує можливість махінацій: підкуп голосів або підміни бюлетенів. Ймовірна вартість одного голосу, на її думку, може коливатися в межах ста гривень.

А ось начальник відділу адміністрування Державного реєстру виборців апарату Рівненської ОДА Михайло Банацький стверджує, що рівняни цього року убезпечені від будь-яких порушень на виборах:

— На Рівненщині 755 відділень реєстру. Зараз вони опрацьовують документи, які збиралися до 15 вересня. Тобто всі виправлення щодо іменних повідомлень вносяться у електронну базу. Нині ми готові до виборів на 80 відсотків, а коли закінчимо вносити дані, то будемо готові на всі 100, — пояснює Михайло Банацький. — У нас кваліфіковані працівники, і, на щастя, ми добре забезпечені комп'ютерами, на відміну від інших областей, де досі існує карткова система ведення реєстрації виборців.

— Найбільше помилок допускається у датах народження та місці реєстрації, — продовжує Михайло Банацький. — А щодо «мертвих душ», то цього року ми зразково попрацювали над цим. Тому зі спокоєм кажу: на виборах 2010 року у списках виборців мерців не буде!

Однак поки що прогнозувати, хто має більші шанси на перемогу, експерти не беруться.

Антоніна ТОРБІЧ.

Рівне.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Проект закону про оперативно-розшукову діяльність не отримав підтримки

На засіданні **Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією**, зокрема, зазначалося, що документом пропонується закріпити на законодавчому рівні низку положень, які стосуються дотримання прав та свобод людини в ході оперативно-розшукової діяльності, а також підвищення ефективності цієї діяльності за рахунок використання сучасних технологій отримання інформації.

Під час обговорення члени комітету висловили низку зауважень до законопроекту. Зокрема, у ньому пропонується змінити існуючий порядок дачі згоди на проведення підрозділами, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, негласного проникнення до житла чи іншого володіння особи, зняття інформації з каналів зв'язку, контролю за листуванням, телеграфною та іншою кореспонденцією, телефонними розмовами, слухового та візуального контролю у житлі або іншому володінні особи (ст. 10), передбачивши обов'язкове попереднє погодження з прокурором подання керівника оперативного підрозділу чи його заступника до суду.

На думку народних депутатів, залучення прокурора до прийняття рішення про проведення зазначених оперативно-розшукових заходів (у тому вигляді, як це передбачено проектом) може призвести до того, що воно фактично буде залежати не від суду, а від прокурора. Відмова прокурора у погодженні подання оперативного підрозділу до суду автоматично унеможливлюватиме розгляд такого подання і прийняття рішення. За такої ситуації, вважають парламентарії, оперативний підрозділ в особі його керівника буде позбавлений можливості реалізувати своє законне право на безпосереднє звернення до суду за згодою на проведення відповідних оперативно-розшукових заходів.

На засіданні комітету наголошувалося, що логічно було б наділити відповідного керівника оперативного підрозділу (його заступника) правом на звернення до суду навіть у разі відмови прокурора у погодженні подання, зобов'язавши його у такому випадку надати суду текст відповідного рішення прокурора. У законопроекті також не вказано, яку юридичну форму повинен мати сам правовий акт прокурора про погодження чи відмову у погодженні подання оперативного підрозділу до суду.

Члени комітету акцентували увагу також на тому, що, відповідно до проекту, оперативно-розшукові заходи, які тимчасово обмежують права людини, проводяться за рішенням голови апеляційного суду Автономної Республіки Крим, області, міста Києва або Севастополя, або уповноваженим ним заступника. Однак, зауважили народні депутати, порядок розгляду судами відповідних подань спецпідрозділів та прийняття рішень в проекті не передбачено і залишається неврегульованим. Тому доцільним було б Кримінально-процесуальний кодекс доповнити статтею, яка регулювала б вказану процедуру, а у цій нормі зробити припис з посиланням на неї.

На засіданні комітету йшлося й про інші недоліки законопроекту. За результатами обговорення, народні депутати висловилися за відхилення документа. Відповідне рішення направлено до профільного комітету.

За повідомленнями Інформаційного управління Верховної Ради.

Ймовірна вартість одного голосу може коливатися в межах ста гривень

70% респондентів вважають, що професія вчителя не дозволяє нормально жити з матеріальної точки зору — соцопитування Інституту Горшеніна

Піврічна відсутність в Україні міністра закордонних справ — це нонсенс, — вважає перший заступник секретаря РНБО, колишній глава зовнішньополітичного відомства Володимир ОГРИЗКО

У НОМЕР

СЕВАСТОПОЛЬ

Три «Славути» інвалідам, що постраждали на виробництві

Севастопольцям—інвалідам I і II груп, які постраждали від нещасних випадків на виробництві, нові автомобілі вручив заступник голови міськдержадміністрації Ірина Цокур. Чиновник зазначила, що нинішнього року інваліди отримали від держави п'ять машин. До того ж двоє городян — удруге, після того як в їхніх старих авто вийшов нормативний десятилітній термін експлуатації.

Лише за три роки Фонд соціального страхування від нещасного випадку на виробництві України забезпечив засобами пересування сімнадцять городян. Ірина Цокур упевнена, що чотири севастопольські черговики, які залишилися поки що «безкінними», до кінця року отримають автомобілі.

Микола МАГДИЧ.

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА

Народила і задушила

27-річна жителька Кривого Рогу народила вдома дитину, поклала її собі на груди і притиснула рукою так, щоб немовля не змогло дихати. Поклала мертве тільце в поліетиленовий пакет і наступного ранку пішла на роботу. Про ці жахливі подробиці затримана сама розповіла міліціонерам, які знайшли пакет. Свій вчинок пояснила скрутним матеріальним становищем.

Проти дітовбивці порушено кримінальну справу, повідомили у відділі зв'язків з громадськістю Головного управління МВС України в Дніпропетровській області. Згідно зі ст.117 КК України (умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини), жінці загрожує позбавлення волі на строк до 5 років.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ОДЕСА

Депутат міськради збив на смерть дівчину

«Мерседес», яким керував депутат Южненської міськради, відповідальний працівник обласної державної адміністрації Василь Морозов, у селі Фонтанка-3 збив 24-літню дівчину. Від отриманих травм вона померла на місці. За попередньою версією, ДТП сталася на пішохідному переході. Депутат з травмами доставлений до лікарні, де йому надають медичну допомогу. Правоохоронні органи ДТП не коментують.

Дюк не змерзне

Громадська організація «Клуб творчих одеситок» розпочала здійснення грандіозного проекту — жінки в'яжуть велетенський шарф. Ним наприкінці жовтня закутають пам'ятник одному із засновників Одеси — Дюку де Рішельє. Шарф простягнеться Приморським бульваром до пам'ятника Олександру Пушкіну, спорудженому на гроші, зібрані жителями міста. Орієнтовна його довжина — 500 метрів. Після завершення акції шарф розріжуть на частини й передадуть дітям із дитячих будинків.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Кольорові ліки від осінньої нудьги

Погіршення настрою та самопочуття, сум без причини, відсутність бажання щось робити чи взагалі вставати з ліжка — початок холодів та дощів після сонячного літа викликає у багатьох людей відчуття так званої осінньої депресії. Хто піддається осінній нудьзі, як із нею боротися та як не впасти у сплячку, «Голос України» розпитав у кольоропсихолога та дієтолога.

Кольоропсихолог, художник Тетяна Чеброва радить від нудьги рятуватися арт-терапією:

— Спробуйте «впасти в дитинство» та проведіть трохи часу з кольоровими олівцями, фломастерами, фарбами. Для цього не обов'язково вміти малювати — достатньо просто щось «малякати» — як маленькі діти — інтуїтивно обираючи колір, до якого потягнеться рука. Жінкам простіше — вони можуть в'язати, вишивати, перенизувати яскраве намисто. Недарма наші пращури пізньої осені збиралися на вечорниці. Дівчата не лише співали-танцювали, а й вишивали, приміром, використовуючи яскраво-червоний та зелений.

Тетяна Чеброва каже, що краще говорити не про осінню депресію, а про депресію «сірої пори року» — час, коли не вистачає кольору та світла. До речі, на її думку, сама природа підказує, які кольори нам необхідні, щоб не відчувати спаду енергії. «Осінні дерева — це відтінки жовтого, жовтогарячого та червоного. Вони діють, як чашка міцної кави чи енергетичного напою не лише на наш настрій, а й на фізіологію. Адже дослідження доводять, що людина здатна сприймати колір навіть шкірою».

За словами експерта, червоний змушує серце битися частіше та підвищує тиск, жовтий — допомагає інтелектуальній роботі, жовтогарячий — колір творчості і радості. Тож, оточуючи себе такими кольорами, маємо відповідний ефект. Та зловживати ними теж не варто. Крім того, у «сіру пору року» краще не захоплюватися так званими холодними кольорами: блакитним, синім та фіолетовим. Адже надлишок синього викликає відчуття ізоляції, блакитного — посилює самотність, особливо небезпечне «передозування» фіолетовим, що може викликати депресію, навіть коли на вулиці світить сонце.

Не всі люди страждають на депресію, пояснює лікар-дієтолог Світлана Фус. Загалом це поняття пов'язане із тим, що зменшується кількість сонячних днів, закінчуються свіжі овочі-фрукти, починаються авітамінози тощо. Найгостріше осінню депресію відчувають наприкінці листопада, однак дехто скаржиться на погане самопочуття мало не з перших днів осені.

Аби краще пережити цей період, Світлана Фус радить збалансовано харчуватися:

— Із приходом осені не варто переходити на картоплю та ковбасу. Потрібно їсти яскраві фрукти та овочі (цитрусові, банани, авокадо, капуста, ківі, броколі) — ті, що ще містять корисні речовини. При цьому добова норма овочів — 500—600 грамів, фруктів —300. Депресію викликає дефіцит цинку, тож необхідно вживати більше яловичої печінки, зелені, каш, горіхів тощо.

Лікар-дієтолог радить збагачувати щоденний раціон вітамінами і мінеральними елементами та зменшувати кількість жирних продуктів. «Олія, чіпси, сухарики викликають зсуви окислювальних процесів, тож організм починає хворіти. Та й солодке тістечко чи тортик із гарячим чаєм хоча й зігрівають у непогоду, однак організму від них сама шкода».

Крім того, якщо рівень радості у крові занизький, можна побалувати себе чорним шоколадом, влаштувати шопотерапію, прогулятися парком чи... закохатися.

Анна БОЙКО.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Від падіння ліфта постраждали троє людей

У приміщенні колишнього підприємства «Вінницький підшипниковий завод» обірвався й полетів донизу вантажний ліфт під час розвантаження меблів із кабіни. Постраждали троє молодих робітників. За словами лікарів міської клінічної лікарні № 2, у двох потерпілих переломи п'яткових кісток, в одного зламана гомілка.

Як повідомили у територіальному управлінні Держгірпромнагляду в області, будівля, в якій обірвався ліфт, ще не прийнята в експлуатацію після реконструкції. Не пройшов випробувань і новий ліфт. Причини аварії з'ясовують фахівці.

Віктор СКРИПНИК.

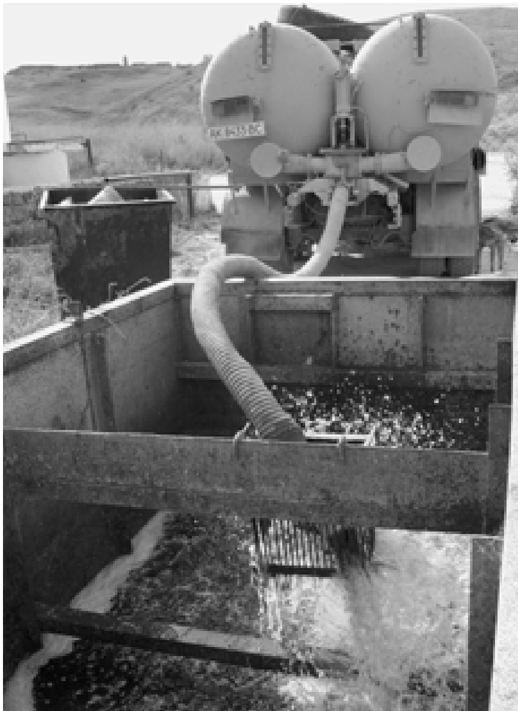
Зібрали всіх наречених

Більше двадцяти молодих стахановчанок, від 18 років і старших, взяли участь у масштабній фотосесії наречених, уперше проведеній у місті. Гарні дівчата в білих весільних убраннях з букетами квітів пройшли центральною вулицею рідного міста, побували в парку культури і відпочинку «Гірник», з вітерцем проїхали в кортежі машин. Своїм щасливим виглядом вони піднімали настрій перехожим і змушували їх посміхатися. Завершилася фотосесія феєричним салютом. Ініціатори заходу вважають, що в такий спосіб можна привернути увагу молодих людей до інституту шлюбу, а громадськості — до соціальної значущості сімейних цінностей.

Алла АНТІПОВА.

Луганська область.

ФОТОФАКТ

Коктебелю загрожує екологічна катастрофа, адже в місті досі немає власних каналізаційних очисних споруд, а стоки часто збирають у вигрібні ями.

Фото Арвідаса ШЕМЕТАСА (Укрінформ).

Реформа вищої освіти має починатися з кожного ВНЗ

Про це на прес-конференції в Києві заявив директор департаменту вищої освіти Міносвіти Ярослав Болюбаш. Нагадаємо, нещодавно уряд схвалив законопроект про внесення змін до Закону «Про вищу освіту». В новому проекті відмовилися від освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста та поняття рівнів акредитації вищих навчальних закладів.

— Передбачається перехід на триступеневу систему — це бакалавр, магістр, доктор PHD. Змінюються і підходи у термінах навчання магістрів — два-три роки. Це ніяк не означає, що буде масовий перехід на магістра. Існує проблема, як зуміти зламати цю психологію, що бакалавр — це незавершена освіта, ні, бакалавр — це вища освіта, де присвоюється кваліфікація, — відзначив він.

Ярослав Болюбаш не виключає, що законопроект зазнає змін у процесі прийняття.

— Але ми сподіваємося, що закон не стане предметом політичних дискусій. До нового року треба прийняти його хоча б у першому читанні, — сказав він.

На думку почесного президента Києво-Могилянської академії В'ячеслава Брюховецького, вітчизняна освіта не так уже й потребує докорінних змін.

— На жаль. У нас кожна нова команда, яку формує новий міністр, починає реформувати те, що зробили попередники. Відтак у нас немає наступності, — наголосив він. — Я позитивно ставлюся до реформи, окрім однієї тези. Знову ж таки, виходять з механічного поняття про вищу освіту, йдеться про кількісні показники. Говориться: для того, щоб бути університетом, необхідно мати шість тисяч студентів. До чого тут цифри? Тоді згідно з цією логікою необхідно було б закрити Принстонський університет, один з кращих у світі, Йельський університет, там по п'ять тисяч студентів. Питання не в кількості студентів у вузах, а в якості їх освіти. Коли ми почнемо говорити про ці речі, тільки тоді ця реформа стане продуктивною, інакше вона перетвориться на реформу заради реформи.

Водночас директор департаменту вищої освіти пояснив, що для класичних університетів норма — шість тисяч студентів, для галузевих, технічних, економічних — чотири тисячі, для однопрофільних академій — дві тисячі, за винятком військових та творчих, там ці критерії не враховують.

Наталія ОВДІЄНКО.

Ходом будівництва аеропорту задоволена, — повідомила у Львові Юлія Тимошенко

Робочий візит Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко до Львова був надзвичайно напруженим. Одразу по прильоту вона ознайомилася зі станом реконструкції міжнародного аеропорту «Львів» і під час короткого брифінгу повідомила, що понад два мільярди гривень держава вкладе в аеропорт, ходом будівництва якого вона зараз задоволена. І додала: коли функції замовника в реконструкції аеропорту було передано Львівській ОДА, динаміка роботи значно покращилася. «Надіюся, ми приємно здивуємо УЄФА в листопаді», — зазначила Юлія Тимошенко.

Здача аеропорту в експлуатацію призначена на листопад 2011 року, а на середу Прем'єр-міністр запросила все керівництво Львівської області в Київ, де відбудеться засідання уряду, на якому буде розглянуто питання підготовки до Євро-2012.

Юлія Тимошенко в місті Лева відвідала церкву Юра, а в Митрополичих палатах мала бесіду з митрополитом Львівським УГКЦ Ігорем Возняком. Пізніше вона оглянула львівський стадіон, що будується до Євро-2012, а потім рушила до Трускавця. Тут вона виступила на засіданні клубу регіональних лідерів IX Львівського міжнародного економічного форуму.

Ввечері Юлія Тимошенко приїхала на проспект Свободи у Львові, де проходив концерт українських співаків, що беруть участь у Всеукраїнському турі «З любов'ю в серці».

Ірина ЄГОРОВА.

ФОТОФАКТ

В Одесі відбулася Міжнародна виставка похоронної справи, завдання якої — на основі досвіду зарубіжжя виробити основи для формування цивілізованого ринку ритуальних послуг в Україні.

Фото Олексія КРАВЦОВА (УНІАН).

Сміття вивозили через міліцейський коридор

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Епопея з вивезенням непотребу в Тернополі триває. Півсотні машин таки прорвалися на Малашівське сміттєзвалище, дорогу на яке майже два місяці перекривали місцеві мешканці.

Рішення Окружного адміністративного суду від 7 серпня про неправомірність таких дій доводилося виконувати примусово: з допомогою судовиконавців і кількох десятків міліціонерів. Але селяни налаштовані рішуче. Якщо відходи з Тернополя і далі возитимуть на полігон, закритий 12 років тому, вони обіцяють перекрити дорогу на Почаїв—Броди. Міська влада також не бажає поступатися. За словами міського голови Романа Заставного, 230-тисячне місто не може бути заручником кількох десятків осіб. Сміття возитимуть стільки часу, скільки буде потрібно. За одними повідомленнями — місяць, за іншими — три роки, доки не збудують завод з його переробки. Голова облдержадміністрації Юрій Чижмар і заступник голови облради Сергій Тарашевський просили дати місяць для оформлення ділянки під новий полігон, проте громада Малашівців вже нікому не вірить.

На прес-конференції Юрій Чижмар розповів, що підшукали дві ділянки для складування сміття: у Бережанському й Тернопільському районах. Найімовірнішим видається місце неподалік Тернополя у районі села Миролюбівка: ближче до обласного центру легше прокласти комунікації. Чи будуватимуть тут і сміттєпереробний завод, поки що невідомо. Є кілька варіантів, де його розмістити. Але грошей на такий масштабний проект область не має, тому голова облдержадміністрації звернувся до уряду з проханням виділити 20 мільйонів гривень. Іноземні інвестори, яких намагаються залучити, обов'язковою умовою ставлять участь громади в проекті. У нас же на громаду не дуже зважають, а силові методи лише загострюють конфлікт. Громадські слухання, на жаль, також не стали справді демократичним інструментом, бо їхні результати чомусь завжди на користь влади. Питання тим часом виноситься на позачергову сесію обласної ради.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Нелегка солодка ноша

75 тонн дешевого цукру — по 4,1 гривні за кілограм — перенесли на власних плечах соціальні працівники Кам'янця-Подільського за останній час.

Увесь солодкий товар діставався найбіднішим покупцям — пенсіонерам, інвалідам, якими опікується територіальний центр «Надія». На думку влади, завдяки такій торгівлі з'явилася реальна можливість подбати про тих, хто найбільше цього потребував.

Віра ШПИЛЬОВА.

Зустрінуться «У родинному колі»

Обласний фестиваль національних культур «У родинному колі» відбудеться цими вихідними у старовинному місті Дубно.

На ньому представлять аматорські хорові, хореографічні, фольклорні колективи, театральні групи білоруське, вірменське, єврейське, польське, російське, чеське національні культурні товариства області. На фестивалі виступлять і роми. У рамках фестивалю відбудеться дегустування страв національних кухонь, виставка національних ляльок, парад близнюків тощо. Організатори фестивалю поставили за мету відродити, розкрити глибинний характер культур етносів, які увібрали в себе всі елементи культур, що формували історичний простір Рівненщини, і популяризувати їх серед молоді.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненщина.

СВІТ КОРОТКО

УКРАЇНА — РОСІЯ

Хандогій і Лавров обговорять двостороннє співробітництво

6—7 жовтня в Харкові пройдуть переговори керівників міністерств закордонних справ України і Російської Федерації, а також їхня зустріч із главами прикордонних регіонів, представниками міністерств і відомств двох країн. Володимир Хандогій і Сергій Лавров планують обговорити широкий спектр питань двостороннього співробітництва в політичній, економічній і гуманітарній сферах, а також міжнародну і регіональну проблематику.

ІРЛАНДІЯ

Провели референдум стосовно Лісабонського договору

Ірландці прийшли вчора на виборчі дільниці, щоб проголосувати на референдумі щодо ратифікації Лісабонського договору, покликаного замінити провалений проект конституції ЄС. Судячи з опитувань, більшість виборців цього разу готові проголосувати за ратифікацію.

Нагадаємо, Лісабонський договір не підмінює основних договорів ЄС, не є конституцією, але, доповнюючи договори, містить усі необхідні на практиці, а не символічні, конституційні положення. Для набрання договором чинності необхідно, щоб його ратифікація завершилася у всіх країнах, які входять до Євросоюзу.

ЕФІОПІЯ

Знайдено найдавнішого предка людей

Науковці знайшли і докладно описали новий вид прямоходячих істот, які жили в Африці 4,4 млн. років тому. Знайдені в Ефіопії останки служать «відсутньою ланкою» у ланцюжку еволюції людини й укотре доводять, що сучасні мавпи і люди — різні галузі еволюції. Про сенсаційну знахідку оголошено в спецвипуску авторитетного журналу «Саєнс». Повідомляється, що міжнародна група фахівців знайшла більш як 110 фрагментів кісток і скелет особи жіночої статі, який добре зберігся, — їй дали ім'я Арді. Арді важила близько 50 кг, а її ріст становив 1,2 метра. Її скелету властиві як примітивні, так і прогресивні ознаки, що зустрічаються лише в предків людини.

ФОТОФАКТ

Під час заключного концерту учасників Всеукраїнського фестивалю національних культур у Миколаєві.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Прикордонники викрили підпільне підприємство з перекачування пального через державний кордон

Як стало відомо співробітникам державної прикордонної служби, на ділянці відділу «Краснодон» може функціонувати база для накопичення контрабанди. Розпочали стеження. Однієї ночі звідси виїхало два бензовози.

Прикордонники намагались їх зупинити, але водії ігнорували вимогу наряду і зупинилися лише після того, як охоронці кордону випустили дві освітлювальні ракети та зробили три попереджувальні постріли. Як з'ясувалось, один з «КамАЗів» був без вантажу, а в іншому везли близько 8,5 тонни дизпального. Наступного дня для огляду подвір'я була сформована група зі співробітників прикордонної служби, міліції, податкової інспекції, МНС та управління земельних ресурсів Краснодонського району. На території бази виявили помпу та ємність з 4 тоннами солярки, прикопану в землю. Від помпи в бік кордону з Росією була прокладена пластикова труба. Найімовірніше, що її монтували за допомогою професійного бурового обладнання, оскільки підпільна комунікація пролягла під землею на глибині більше двох метрів. Наразі триває розслідування з незаконного перекачування пального через кордон. Понад два десятки метрів трубопроводу правоохоронці зруйнували, решту залили бетоном. Ємкість та «КамАЗ» з соляркою, а також помпу передали податківцям, порожню вантажівку — до міліції.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

У Гарвардському університеті розподілили Шнобелевські премії — у галузі математики її отримав глава нацбанку Зімбабве Гідеон Гоно, який увів в обіг банкноти вартістю від 1 цента до 100 трильйонів африканських доларів

Прем'єр-міністр України Юлія ТИМОШЕНКО пообіцяла підвищити зарплату працівникам загальноосвітніх навчальних закладів з 1 січня 2010 року на 20 відсотків

Завтра — День працівників освіти

Сіячам розумного, доброго, вічного

Учителям, викладачам, вихователям, організаторам освіти України

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Сердечно вітаю всіх, хто присвятив себе праці на освітянській ниві, з професійним святом.

Україна однозначно задекларувала свою прихильність до дієвого сповідування цих цінностей. Попри всі труднощі й негаразди, шляхом експериментувань, пошуків і проб виграняється сучасний профіль української системи освіти, що відповідає новітнім глобальним запитам і, водночас, тримається свого традиційного базового принципу — сіяти розумне, добре, вічне.

Верховна Рада України у своїй діяльності виходить з пріоритетності проблем освіти. Вона завжди підтримуватиме освітян у піднесенні їхньої суспільної ролі, докладатиме всіх зусиль для забезпечення належного соціального захисту педагогічним і науково-педагогічним працівникам, домагатиметься вдосконалення законодавчої бази згідно з європейськими стандартами, сучасними вимогами держави, суспільства, особистості.

У цей святковий день від усієї душі зичу всім вам щастя, добра, благополуччя, успіхів у вашій благородній і такій важливій справі.

Упевнений: об'єднавши зусилля, ми зможемо забезпечити гідне майбутнє нашим дітям і внукам, рідній Україні.

Голова Верховної Ради
Володимир ЛИТВИН.

Виховуйте молоде покоління на славу Україні

Дорогі освітяни!

Щиро вітаю Вас з Днем працівника освіти!

Вчителю, викладачу, вихователю належить основне місце в житті дітей. Ваші зусилля спрямовані на будівництво майбутнього Української Держави.

Дякую за Вашу щоденну працю, виховання молоді, добро та щедрість Вашої душі. Відданість обраній справі та Ваші зусилля сприяють утвердженню цінностей, збереженню традицій та вихованню справжніх українців.

Сердечно дякую всім освітянам за підтримку реформ Міністерства освіти і науки України і за все, що Ви робите для покращення якості нашої освіти.

Бажаю сили духу, радості, миру, терпіння та вдячних учнів!

Творіть нашу українську освіту, розвивайте науку та виховуйте молоде покоління на славу Україні!

З побажаннями добра та правдивою пошаною

міністр освіти і науки України
Іван ВАКАРЧУК.

Шановні колеги! Прийміть найщиріші вітання з нагоди Дня працівників освіти!

Маємо прекрасну нагоду ще раз згадати своїх УЧИТЕЛІВ! Тих, хто долучав нас до великої таїни пізнання, був другом і порадником у шкільні та студентські роки, кому ми зобов'язані своїми професійними і життєвими здобутками, а також пошанувати тих, хто й сьогодні сумлінно виконує свій професійний обов'язок, щоденною невтомною, а почасти жертовною працею, творить більш привабливий образ світу, сприяє взаєморозумінню між народами й оновленню повсякденного життя, дає шанс кожній дитині проявити свої таланти, вчить вчитися впродовж життя, щоб бути надійно захищеним та конкурентоспроможним на вимогливому ринку праці.

Наше сьогодення, нинішня світова економічна криза — це не тільки складне випробування для галузі, це передусім шанс для реформування й модернізації вітчизняної освіти. Реформи, які сьогодні проводяться в освітньому просторі, їх законодавче й нормативно-правове забезпечення, підпорядковуються головній меті — підвищенню якості освіти. І які б питання не вирішувалися в комітеті: політичні, економічні чи фінансові, — ми завжди пам'ятаємо, що тільки забезпечивши гідне майбутнє тим, хто молодший від нас, ми виконаємо свою місію.

Переконаний, що багатотисячний колектив висококосвічених, кваліфікованих, енергійних, захоплених своєю справою вчителів, керівників і працівників навчальних закладів зуміє забезпечити реалізацію конституційних прав усіх громадян на здобуття якісної освіти, забезпечити Україні гідне місце серед провідних високотехнологічних держав Європи.

Бажаю вам здоров'я, щастя, натхнення та нових успіхів на благо Українського народу.

З повагою

Володимир ПОЛОХАЛО,
голова Комітету з питань науки і освіти.

Дорогі мої земляки!

Сердечно вітаю і поздоровляю вас із Днем працівників освіти!

Освітяни — це особливо освітлена частина суспільства. Це люди, освітлені Божою ласкою і напоумлені на служіння великій справі боротьби за освітлення людей світлом Істини, Правди, Знання, Любові й Торжества розуму.

У нашому добре всім відомому й чи не найвеличнішому українському молитовному гімні «Боже, великий, єдиний...» ми урочисто виголошуємо:

«Боже, великий, єдиний нам Україну храни... Світлом науки і знання Ти її просвіти...»

Ступінь освіченості й вихованості — це найперша і найважливіша характеристика кожної конкретної людини. Від цього залежить, наскільки цій людині варто і можна довірити важливу справу, наскільки вона відповідальна й самодостатня у виконанні покладених на неї обов'язків.

Освітяни завжди, а особливо нині являють яскравий і переконливий взірець відповідального і добропорядного виконання своїх обов'язків. Виконуючи свою почесну місію, освітяни йдуть попереду всього суспільства, торують дорогу знань молодому поколінню українців.

Я розумію і високо ціную сенс, зміст і високе призначення Вашої важливої праці, такої потрібної сьогодні для формування свідомості майбутніх громадян. І тому в цей радісний День вашого Чудового Свята дозвольте висловити вам щиру вдячність за вашу сумлінну виховну і освітню працю, спрямовану на закладання у серця і голови людей любові до рідної Землі, до нашої Батьківщини.

Бажаю вам, вашим колегам, вашим юним вихованцям і їхнім батькам здоров'я, успіхів, віри у перемогу нашого українського патріотичного духу.

Щиро Ваш

Віталій КОРЖ,
народний депутат України (фракція БЮТ).

Галузь потребує уваги і поваги

Напередодні Дня вчителя у Театрі російської драми імені Лесі Українки народний депутат від Партії регіонів Дмитро Табачник привітав директорів та вчителів навчальних закладів Києва.

Він наголосив, що за дорученням лідера ПР Віктора Януковича передає бібліотекам середніх шкіл №306 Деснянського району та №50 Святошинського району більше 500 книжок, творів художньої літератури, української та зарубіжної класики тощо. «Ми будемо й надалі допомагати поповнювати бібліотечні фонди середніх шкіл міста», — заявив парламентарій.

Дмитро Табачник сказав, що це свято спонукає нас не лише до радості, а й до буденних роздумів, аналізу проблем, які постали перед освітою. Це день, коли треба подумати, як вивести освіту з того кричущого стану, в якому вона опинилася за останні два роки. На жаль, нинішній уряд і влада не ставляться до освіти так, як для цього є можливість у бюджеті.

«Свого часу Кабінет Міністрів, в якому я працював, виступив ініціатором тестування. Ніколи не міг уявити, що його головною метою буде боротьба з вчителем та викладачем вищого навчального закладу як корупціонером. Що вчителям не довірятимуть проводити тести. Міністерство освіти та науки два роки поспіль чинить наругу над основними базовими законами про середню та вищу освіту. Адже в них чітко записано, що лише середній навчальний заклад проводить підсумкове оцінювання знань, а вищий навчальний заклад самостійно визначає умови прийому», — зазначив народний обранець та наголосив, що не можна розглядати будь-яке управлінське рішення, якщо воно суперечить закону.

На його думку, освіта передусім потребує не якихось революційних кроків, а поваги до свого соціального статусу, виконання і дотримання законодавств. «Не треба краще, хоча б було так, як два, три роки тому», — наголосив парламентарій.

Дмитро Табачник зазначив, що освіта була, є і буде пріоритетом будь-якого розумного уряду. А нерозумний за результатами своєї роботи обов'язково відходить в минуле.

Сергій МЕЛЬНИК.

ФОТОФАКТ

Так збіглося, що в переддень святкування Дня вчителя Рогатинська гімназія імені Володимира Великого — колегіум НАУКМА, навчальний заклад нового типу суспільно-гуманітарного і природно-математичного профілів з поглибленим вивченням англійської мови, відзначає свій 100-літній ювілей.

Фото Юрія РИЛЬЧУКА (Укрінформ).

Їх волю не зламав режим

Учора, напередодні Дня працівників освіти, на Луцькому міському кладовищі Гаразджа відбулося освячення пам'ятника на могилі відомих волинських педагогів: дисидента 1960-х років Дмитра Полікарповича Іващенка та його дружини Віри Лукашівни.

Внесок подружжя в розвиток освітянської справи на Волині, у виховання українських патріотів надзвичайно великий. Віра Лукашівна була визнана одним з найкращих педагогів області, її методами викладання цікавилися колеги всієї України. Працюючи вчителем української мови та літератури луцької середньої школи №3, у 1964-му організувала перший у місті музей Лесі Українки, де були екскурсоводами її учні.

Дмитро Полікарпович з 1955 року викладав у Луцькому педагогічному інституті. В 1965-му його звинуватили в націоналізмі й засудили разом з відомим дисидентом Валентином Морозом. Відбувши покарання у таборах, до 1991 року працював вчителем у віддалених селах області, оскільки викладати в освітніх закладах Луцька йому не дозволяли. Вірі Лукашівні теж після арешту чоловіка не знайшлося місця в школі. Тривалий час працювала вихователькою в дитячому садку. Музей Лесі Українки в Луцьку закрили, а його експонати — розграбували і знищили.

Лише в роки незалежності було належно поціновано освітянський подвиг подружжя Іващенків. За клопотанням інтелігенції Луцька, за підтримки міського голови Богдана Шиби на могилі педагогів спорудили пам'ятник, який учора було освячено. На мітингу-реквіємі лунало багато вдячних слів на адресу Учителів, волю і честь яких не зумів зламати режим.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Хто «з'їв» тираж?

На Чернігівщині передплата на 2010 рік почалася без «Міста» і «Семейной газети». Отримали розрахунок працівники обласного тижневика «Чернігівщина», який медіа–група вирішила закрити як нерентабельний проект. Однак, схоже, журналістам не доведеться йти в центр зайнятості.

Цього тижня натомість з'явилася у продажу «Деснянська правда — вільна», яку очолила колишній редактор «Деснянської правди» Лариса Мілова. Через тиждень— два вийде ще одна великоформатна газета. Водночас у поштових скриньках чернігівців щотижня з'являються три-чотири безплатні газети. Деякі з них кольорові, виходять 100-тисячним накладом.

Зрозуміло, в таких реаліях виживати творчим колективам непросто. Наприклад, обласний тижневик «Сіверщина» на 1 січня цього року мав 9537 передплатників, а 1 жовтня їх кількість зменшилася аж до 5710. Газета регулярно виходила, вона заповнена змістовними матеріалами. Що трапилося? Хто «з'їв» її тираж? Про це та інші болючі питання передплати 2010 року йшлося на нараді редакторів, керівників центрів поштового зв'язку Чернігівщини.

Редактор «Нашого краю» Валентина Мастерова вважає, що пошта допомагає за рахунок районних газет обласним лідерам передплати — «Гарту» та «Віснику Ч». Тому в тих досить великі тиражі —відповідно, по 75025 і 52670 примірників. А «районки» натомість втрачають через них читачів. З цим закидом не всі згодилися. Адже тиражні газети мають і певні переваги в регулярній подачі резонансних, злободенних матеріалів.

Начальник ЦПЗ №3 (Прилуки) Микола Мусійченко пояснює зменшення тиражів демографічною ситуацією — щороку в селах його районів помирає кілька сотень передплатників-пенсіонерів. Очевидно, це й справді одна з головних причин того, що кожного півріччя навіть лідерам передплати серед районних газет не вдається утримувати попередній рівень тиражу. А на думку керівника Чернігівської дирекції УДППЗ «Укрпошта» Олександра Тимощука, велике значення має й робота творчих колективів видань.

— Якщо якась редакція недопрацювала, — зазначив він, — і від того в неї відбулося значне падіння тиражу, то повернути його вже вкрай важко. Адже читач, як правило, робить інший вибір.

Він закликав присутніх керівників ЗМІ брати приклад з редактора «Гарту» Дмитра Іванова, який часто їздить по районах, зустрічається з людьми, читачами. І це сприяє популяризації тижневика без усіляких нав'язувань. Учасники наради погодилися, що й пошта, й ЗМІ повинні спільно докласти зусиль, аби читачів видань на Чернігівщині не меншало. Адже це не в інтересах ні листонош, ні журналістів.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

На знімку: виступає начальник ЦПЗ №6 Борис Русін.

Фото автора.

КРИМІНАЛ

➤ *СУМСЬКА ОБЛАСТЬ*

Перевертні в погонах скоїли вбивство

Правоохоронці розкрили злочинну групу, ключові ролі в якій виконували два оперативники спецпідрозділу управління по боротьбі з організованою злочинністю ГУМВС України в Сумській області.

Наприкінці квітня нинішнього року в одній із квартир сумських багатоповерхівок було скоєно жорстоке вбивство пенсіонерки. Розбійний напад з метою пограбування злочинці вчинили, попередньо викравши онука хазяйки квартири, а потім під виглядом міліції проникли до помешкання. Однак там злочинці знайшли лише 20 гривень. Та щоб не залишати слідів, нелюди задушили свою жертву.

Не залишилася поза увагою і «робота» керівництва УБОЗу ГУМВС України в області. Керівника управління, де працювали перевертні в погонах, притягнуто до суворої дисциплінарної відповідальності та понижено на посаді за безконтрольність за підлеглими.

Альфа бере... слід

Наркотичну речовину рослинного походження виявили співробітники відділу прикордонної служби «Хутір–Михайлівський» та Глухівської митниці за допомогою службового собаки.

Трапилося це під час прикордонно-митного огляду потягу міжнародного сполучення «Шевченкове—Москва». Пакунок з 200 грамами марихуани Альфа виявила за кожухом системи опалення вагону з боку неробочого тамбуру.

З початку року чотирилапі партнери прикордонників допомогли вилучити у міжнародних потягах більше 6 кілограмів сильнодіючих наркотиків. Причому серед своїх «колег» Альфа — найкращий наркотичний «пінкертон».

Владислав ЖМУРКОВ.

«Український всюдихід» у Полтаві

Виставка ретро–автомобілів, яку цими днями презентували в Полтаві, недарма називалася «Український всюдихід», — основу колекції склали саме українські всюдиходи «Волинь».

Цей простий і недорогий автомобіль, що випускався на Луцькому автозаводі до 1998 року, свого часу був популярним не лише серед сільських жителів, а й у лісівників, геологів, адже саме бездоріжжя — його «стихія». За твердженням багатьох власників «Волині», ця непоказна зовні «машинка», що має повний привід і незалежні підвіски, могла «дати фору» знаменитим «уазикам», не поступається за прохідністю і сучасним джипам.

Існувала навіть легенда, що свого часу «Волинь» розроблялася як військовий проект — автомобіль для десантників. Саме на ньому вони, мовляв, мали «від'їхати» якомога далі від місця приземлення, до того ж гнати, витискуючи з машини усе можливе, і зрештою кинути. А ще кажуть, що полюбилася ця машина й сибірякам: любителі риболовлі облаштовували у «вантажному відсіку» дерев'яну підлогу з «діркою» посередині, встановлювали буржуйку і, виїхавши машиною прямо на лід, у найлютіші морози рибалили... не виходячи із салону.

«Волинянки» й нині вірою і правдою служать своїм господарям — здебільшого в селі. А дехто з умільців за допомогою тюнінгу перетворив їх на доволі симпатичні «джипики».

Звичайно, на виставці можна було побачити не лише «Волині». Як і колись, шикарний вигляд мала, наприклад, сорокадворічна «Волга». А змінений до невпізнанності «Москвич-402», якому вже далеко за півсотні літ, і взагалі викликав фурор.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Фото автора.

ТЕМА

Ностальгія за... майбутнім

Сьогодні ФРН відзначає День німецької єдності

Третього жовтня 1990 року західна та східна частини Німеччини об'єдналися в одну державу. Сказати, що тоді громадяни і східної, і західної частини Німеччини раділи, — нічого не сказати: вони тріумфували! Але сльози радості швидко висохли, а в ставленні земляків один до одного спочатку з'явилися нотки роздратування, яке дедалі частіше перетворювалося на невдоволення, а почасти на зневагу й ворожнечу. І навіть за майже 20 років після падіння Берлінського муру західні та східні німці незадоволені одне одним. І не лише люди похилого віку, а й молоді.

Найпоширеніша думка західних німців про своїх східних сусідів, як свідчать опитування, така: «Вони не дуже розумні, багато скаржаться, не можуть або не хочуть працювати». Натомість східняки своїх «опонентів» вважають «егоїстами, безцеремонними на шляху до досягнення мети, недалекими людьми». Крім того, чимало західних німців переконані, що до об'єднання вони жили краще, а в їхніх нинішніх проблемах винні східні сусіди. Цікаво, що й східні німці думають так само! Про це кореспондент «Голосу України» розмовляла з керівником дослідницького центру «Держава НДР» при Вільному берлінському університеті, автором кількох праць з історії цієї марксистсько-ленінської держави, професором Клаусом Шредером.

— Чому німці, котрі щиро прагнули об'єднання, нині невдоволені одне одним?

— Через надто примарні очікування від об'єднання та спрощене уявлення про реалізацію цієї ідеї з обох сторін. Чомусь вважалося, що достатньо оновити інфраструктуру, створити високотехнологічні виробництва, побудувати сучасні машини — і на сході виникне нова західна Німеччина. Цього не сталося.

З другого боку, потрібно враховувати, що підприємство можна перебудувати швидко, але ментальність людини так само швидко змінити неможливо. Маю на увазі менталітет німців, котрі до 1990 року мешкали в НДР. Цілком зрозуміло, що призвичаїтися до нових правил життя неможливо за одну ніч. А вони геть інші, ніж ті, що були в колишній НДР.

— Тому в Німеччині так багато дискутують про ностальгію за НДР, яку називають навіть остальгією, тобто східною ностальгією?

— Я б сказав, що західні німці за старими часами сумують більше, ніж східні: вони вважають, що тоді жили заможніше. Але коли йдеться про ностальгію, то передовсім маються на увазі східні німці. Наш центр провів дослідження, результати яких свідчать: понад 20% західних німців хотіли б, щоб знову був Берлінський мур. А 10—15% східних прагнуть повернути НДР.

— І все-таки, чому люди хочуть назад у НДР?

— Досі важко перебудуватися, важко жити практично в іншій, новій формації з її жорсткими вимогами у всіх сферах. Я б не сказав, що вони бажають жити за тодішнього реального режиму, бо навряд чи забули, що таке «штазі». Але що старішою стає людина, то привабливішою їй здається її минуле — цей феномен притаманний не лише східним німцям...

— А чому західні німці бажають повернути Берлінський мур?

— Німецькі політики «перетисли» з об'єднанням, не дуже відверто інформуючи громадян про його вартість. Вважалося, що з усіма витратами впорається державна каса — без підвищення податків, виплати соціальних допомог і т. д. Щоправда, були й пропозиції об'єднуватися поступово, не вкладаючи так багато грошей у східну Німеччину. Коли західні німці зрозуміли, що красива ідея занадто дорога, то почали дуже стримано до неї ставитися. Але насправді мало хто уявляв, скільки це коштуватиме. Люди хотіли грошей, хотіли швидкого об'єднання. Коли б західні німці знали, що воно щорік коштуватиме 100 млрд. євро, то не пішли б на цей крок. Адже нині мало кому відомо, що у пенсіях, котрі виплачуються на сході, кожне друге євро надходить із західної Німеччини. Якби НДР залишилася самостійною країною, то вона б могла виплачувати лише 50% пенсій, котрі нині східні німці одержують із пенсійного фонду західних сусідів. Водночас скажу, що соціально-економічна ситуація у країні нині набагато краща, ніж настрій людей.

— І всі незадоволені?

— А от цей феномен не може пояснити ніхто...

Інтерв'ю взяла Валентина ПИСАНСЬКА.

«Волинянки» й нині вірою і правдою служать своїм господарям — здебільшого в селі

Нафтопереробний завод ПАТ «ЛУКОЙЛ–Одеський НПЗ», який належить російській компанії «ЛУКОЙЛ», припинив виробництво через дефіцит сировини

Уряд передасть зі Стабілізаційного фонду держбюджету 102,5 млн. грн. на фінансування інвестпроектів в авіаційній промисловості

Життя для людей

(До 70-річчя академіка Івана Кураса)

Свого часу французький письменник Антуан де Сент–Екзюпері написав: «Треба багато пережити, щоб стати людиною». Поза сумнівом, академік Іван Федорович Курас пережив у своєму житті чимало, він мав складну і багатогранну людську індивідуальність, а його життєвий шлях дозволяє глибше зрозуміти неповторність часу, в якому він був присутній. Він ніколи не цурався свого минулого, але завжди пам'ятав про майбутнє і не боявся його викликів.

Патріотизм не девальвується

І. Ф. Курас народився 3 жовтня 1939 року у селі Немирівське Балтського району Одеської області. Батько Федір Петрович працював трактористом, мати Ганна Юхимівна була колгоспницею. Вчився Іван Федорович спочатку у семирічній школі у рідному селі, а у 1953—1956 роках у Перелітській середній школі у Балтському районі. Традиційне виховання у єдино прийнятних (і, зрозуміло, «єдино правильних») для тієї доби політико-ідеологічних параметрах не змогло девальвувати його патріотизм. Це виховання сполучалось у нього з любов'ю і до «малої Батьківщини», і до України.

Хоч і не відразу, але вирішив бути істориком і по закінченню школи вступив на історичний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова. Та розпочати відразу навчання не довелось. Сталася біда: пошкодив ногу, цілий рік хворів і хвороба залишилась пожиттєво. До речі, мало хто знає, що він був інвалідом другої групи (мав навіть офіційний документ), але жалітися і нарікати на долю не любив.

Після закінчення Одеського університету його рекомендують до аспірантури. Однак стати аспірантом він не поспішав, а поїхав працювати на Кіровоградщину. Спочатку у філіалі політехнічного інституту, потім, до жовтня 1964 року, працював науковим співробітником Кіровоградського обласного партійного архіву.

Робота з архівними документами багато чого навчила його, сформувала смак до науки, до аналітичного мислення, до постійного читання. У 1964 році він став аспірантом кафедри історії КПРС Київського університету. Отже, досить рано він потрапив в контекст ідеології, обійми якої були досить міцними і задавили (не лише в інтелектуальному сенсі) не одного адепта.

У 1967-му Іван Федорович успішно захистив кандидатську дисертацію на тему «Більшовики і національно-визвольний рух на Україні в 1917-1918 роках». Після аспірантури залишився викладачем в цьому самому університеті.

Та надто довгого викладацького стажу набути йому не вдалося: вже в 1970 році його запросили в Інститут історії партії при ЦК Компартії України — філіал Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПСС. Він працював старшим науковим співробітником, ученим секретарем інституту. Заклад цей мав своєрідний статус.

З одного боку, він працював на «обслуговування» апарату ЦК КПУ (готувалися різного роду аналітичні записки, довідки, рукописи книжок і статей для тодішніх партійних вождів різних рангів, тексти їхніх промов з нагоди якихось річниць тощо).

З іншого боку, інститут мусив генерувати свіжі, цікаві ідеї в таких своєрідних дисциплінах, як історія партії, партійне будівництво, науковий комунізм, вести дослідницьку і публікаторську роботу. Слід зазначити, що Івану Федоровичу вдалося тоді підготувати праці, в яких вірність апріорно прийнятій політико-ідеологічній парадигмі сполучалася із творчим підходом. Близькість до партійного «двору» навчила ще одній якості, що йому знадобиться у майбутньому, — віртуозній дипломатичності і вмінню мислити стратегічно.

Ці якості йому невдовзі стали у великій нагоді: у 1972 році його запрошують на роботу власне до апарату ЦК Компартії України. Він працював інструктором, консультантом, завідуючим сектором суспільних наук відділу науки і навчальних закладів ЦК Компартії України. Зрозуміло, що це була не просто посада, а посада політична. Івана Федоровича втягнула у свою орбіту політика.

Між Сціллою і Харібдою

Уже перший період роботи в апараті припав на час, коли секретарем ЦК Компартії України з ідеології був В. Ю. Маланчук. Працювати за тих умов було складно, особливо легко було втратити порядність, «підставляючи» когось, зводячи рахунки, що, до речі, дехто робив, покликаючись на «викривальну» лінію і вимоги «маланчукізму». Іван Федорович багато розповідав мені про той час, про тогочасну атмосферу, про деталі якихось конкретних колізій (а в деталях, як відомо, диявол). Він таки зумів пройти між Сціллою і Харібдою «маланчукізму» і залишився людиною, яку поважали і до якої зверталися по пораду. Під час роботи в апараті ЦК КПУ І. Ф. Курасу вдалося захистити докторську дисертацію. Щоб там не розповідали, а тоді це не дуже вітало начальство.

> Під час роботи в апараті ЦК КПУ І. Ф. Курасу вдалося захистити докторську дисертацію. Щоб там не розповідали, а тоді це не дуже вітало начальство.

У 1982 році помер Л. І. Брежнєв, стало зрозуміло, що епоха «брежнєвізму» не буде продовжена у чистому вигляді. Це засвідчив у своїх перших виступах «генсек з Луб'янки», тобто Ю. В. Андропов, який очолив ЦК КПСС. Саме у цей час І. Ф. Курас повертається в Інститут історії партії при ЦК Компартії України. У 1983—1991 роках він обіймав посаду заступника директора спочатку з архівних справ, а згодом з науки. Насамперед він виявив неабиякий хист до археографії; під його керівництвом було видано корпус документальних та довідкових видань, присвячених переважно контроверсійним 1917—1920 рокам.

У цей, сказати б, партійний період його біографії з-під його пера виходить кілька фундаментальних книжок, написаних і ним самим, і в співавторстві з колегами. Саме тоді він значно, сказати б, розширив свою присутність на історіографічній сцені.

Спроби М. С. Горбачова розпрощатися зі спадщиною колишньої правлячої геронтократії, його «косметичні» зусилля нанести на казармений соціалізм макіяж «людяності» Іван Федорович сприйняв з обережністю, по можливості дистанціював від «перебудовного» політичного мейнстріму.

З іншого боку, він добре розумів, чим насправді є система, що постала з листопада 1917 року, підтримував видання «перебудовних» книжок, що стали важливим кроком до переосмислення ключових проблем політичної історії України XX століття.

Принциповою подією став вихід у 1990 році науково-документального видання «Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів», також ініційованого колективом Інституту історії партії. Цей збірник статей і документів був першим виданням, що містило документи найвищих партійно-державних інстанцій і засвідчувало їхню незаперечну причетність до трагедії початку 1930-х.

Нові часи — нові завдання

Тим часом з переродженої Української ССР почала поставати незалежна Україна. І. Ф. Курас запропонував створити у грудні 1991 року Інститут національних відносин і політології АН України (згодом — Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України). Його утворено рішенням Президії АН України, а директором став І. Ф. Курас, який ще з 1988 року виконував обов'язки академіка-секретаря Відділення історії, філософії і права АН (згодом НАН) України, був членом її Президії.

Показово, що ще задовго до розпаду СРСР Іван Федорович порушував перед керівництвом УССР питання про необхідність дослідження національних відносин. Він ініціював створення в Інституті історії партії сектора історії, теорії і практики міжнаціональних відносин і послідовно створював відповідну наукову школу.

Цей досвід знадобився при формуванні нової академічної структури, що її було засновано у зв'язку з тим новим контекстом, якого набули в умовах незалежності проблеми співвідношення політики і етнонаціональних відносин, необхідність вироблення нових парадигм етнонаціонального розвитку, запобігання конфліктності в етнонаціональній сфері, моделювання оптимальних варіантів етнополітики, технологій управління сферою політичних і міжетнічних відносин, здійснення експертизи нових модернізаційних проектів у соціокультурній сфері. Під керівництвом І. Ф. Кураса інститут досягнув вагомих успіхів у теоретико-методологічному обгрунтуванні нового напряму соціогуманітарних наук — етнополітології.

Поступово склався колектив кваліфікованих фахівців, які зосередились на таких напрямах досліджень, як етнополітологія, розвиток національних меншин, етноісторія, політична думка і політичні процеси, історична політологія, єврейська історія і культура, релігійна ситуація і взаємовідносини різних конфесій. В інституті виховано не одне покоління молодих дослідників.

І. Ф. Курас був ініціатором і очолював роботу з виконання низки важливих науково-дослідницьких проектів. Зокрема, у 1999—2004 роках очолюваним ним авторським колективом було підготовлено фундаментальне шеститомне видання «Політична історія України. XX століття», що вийшло друком у київському видавництві «Генеза».

Розвивалися міжнародні наукові зв'язки, які Іван Федорович завжди заохочував. Інститут плідно співпрацював з державними органами та громадськими організаціями, вів активний діалог з представниками різних партій, рухів, конфесій щодо оптимальних шляхів подальшого розвитку України, функціонування політичних інститутів, політичних технологій тощо. Ці та інші напрацювання, досягнуті під орудою І. Ф. Кураса, не втрачаються і сьогодні.

Найвиразніші, найяскравіші праці

Не девальвує час ще одну традицію, закладену Іваном Федоровичем. Вже ставши директором, він багато працював сам як науковець, був автором понад 200 праць з проблем політичної історії України і етнології. З-поміж них варто виокремити два томи під назвою «Етнополітика: історія і сучасність: статті, виступи, інтерв'ю 90-х років» (1999) і «Етнополітологія. Перші кроки становлення» (2004). В них сконцентровано найвиразніші, найяскравіші його публікації останніх років.

І. Ф. Курас був видатним організатором науки. Як вже було зазначено, у 1988—1993 роках він працював академіком-секретарем Відділення історії, філософії і права НАН України. З листопада 1998 року і до відходу у вічність він — незмінний віце-президент НАН України. Його діяльність на цих посадах підвищила престиж гуманітарної науки не лише в Україні, а й за її межами.

І. Ф. Курас сприяв розвиткові у НАН України соціогуманітарних наук, відчутному зростанню їх впливу у незалежній Україні, у її державному і суспільно-політичному житті, освіти і культури, у гуманітарній сфері загалом, у розширенні міжнародного співробітництва нашої країни.

> Колись академік І. В. Курчатов сказав: «Життя людини не вічне, але наука і знання переступають пороги століть». Ці слова повністю стосуються І. Ф. Кураса.

Напружену наукову і науково-організаційну роботу І. Ф. Курас успішно і ефективно поєднував з обов'язками державного діяча. У вересні 1994-го указом Президента України його було призначено віце-прем'єр-міністром України з питань гуманітарної політики. Він працював на цій посаді до 1997 року і зарекомендував себе як відповідальний керівник, здатний розв'язувати складні проблеми, як послідовний патріот і державник. Ці риси він повною мірою виявив також як народний депутат України, яким був обраний у 2002 році. У Верховній Раді України очолював підкомітет міжпарламентських зв'язків Комітету у закордонних справах, був членом спеціальної комісії з підготовки змін до Конституції України, розробив і подав низку законопроектів. Діяльність І. Ф. Кураса, як народного депутата, назавжди увійде світлою сторінкою в історію вітчизняного парламентаризму.

Політика так ніколи і не пішла з його життя. Він мав широчене коло зв'язків і знайомств у сучасному українському політикумі та істеблішменті, включно з двома попередніми і нинішнім 3-м Президентом України. Можливо, це було не зовсім добре, оскільки забирало багато часу і сил. З іншого боку, вийшовши із радянської спадщини, Іван Федорович самою своєю діяльністю і присутністю підкреслював, що не можна списувати на радянськість всі нинішні проблеми. Він добре розумів і прагнув донести до влади: ці проблеми є частиною ширшого історичного надбання і сучасних, кон'юнктурних похибок. Про це не слід забувати.

Колись академік І. В. Курчатов сказав: «Життя людини не вічне, але наука і знання переступають пороги століть». Ці слова повністю стосуються І. Ф. Кураса. Його життя обірвалося 16 жовтня 2005 року, але зроблене ним не девальвує час, його задуми реалізуються. Для нього знання, постійний інтелектуальний пошук були внутрішнім імперативом, а створена ним наукова школа живе і має добрі перспективи. Це те, що не купується і не продається. Це те, що вічно нагадуватиме нам про академіка Івана Федоровича Кураса.

Ігор ШАРОВ,
народний депутат України.

Виховати в собі дух воїна, козака і сармата

... У вишитій українській сорочці та у яскравій плахті дівчина майстерно вклала супротивника на килим і придавила його коромислом. Ворог переможений! Але небезпека знову виникла, причому з двох боків. На зміну коромислу з'явився рогач, яким смілива козачка легко розправилася з двома нападниками.

— Стоп! Молодець, Женю! — пролунала команда, і дівчина стала у стрій.

Це не зйомка фільму. Це тренування козацького поєдинку у центрі відродження національних бойових мистецтв і спорту луганського Центру позашкільної роботи з дітьми та підлітками за місцем проживання.

Фото Олександра ЛИМАНСЬКОГО.

Замість зброї — предмети побуту

Ідею відродження національних бойових мистецтв Олександр Лиманський загорівся десять років тому. Східними єдиноборствами він займався ще зі школи і досить серйозно, виявляючи більше інтересу до вивчення потенціалу людського духу. А тут дізнався про існування козацьких поєдинків і, що називається, захворів бажанням відродити цей вид спорту на Луганщині. Міркував так: по суті своїй східні єдиноборства не прийнятні для слов'ян, в яких міцніша статура, ширша кістка і відсутність достатньої гнучкості. Освоювати потрібно ті єдиноборства, які близькі нашому корінню. Козацький поєдинок — це саме те, що потрібно.

Історія створення бойових мистецтв його захопила. З'ясовується, деякі прийоми дійшли до нас ще з сарматських часів. Сармати прийшли на місце скіфів і були більш вдалими воїнами. Пояснити це можна і тим, що, крім чоловіків, широко використовувалися дівочі підрозділи. За встановленими звичаями, дівчина не могла вийти заміж доти, доки не пройде військову підготовку.

Підготовка юних сарматок відбувалася не тільки для того, щоб посилити військо, а й з виховною метою. За логікою наших предків, тільки та мати, котра побувала у справжніх боях, могла дати дітям правильне виховання. Як свідчать історики, дівчата навіть мали право вибирати собі хлопців. Ці подробиці для Олександра Миколайовича важливі з тієї причини, що більш як 40% його вихованців — це представниці прекрасної статі. А найталановитіша із них — його сімнадцятилітня донька Женя. Незважаючи на юний вік, вона вже працює тренером і разом з батьком навчає всіх бажаючих. Наймолодшій з Лиманських усього чотири роки, але вона уже виявляє інтерес до занять. Через рік-два зможе відвідувати центр, а поки що стежить за успіхами старшої сестри і «насичується» інформацією.

— Коли чоловіки йшли у похід, жінки залишалися вдома і захищали від ворогів свої житла і посіви, — розповідав їй батько. — Оскільки всю бойову зброю чоловіки забирали із собою, жінкам у разі нападу доводилося використовувати те, що було під рукою, — рогачі, коромисло, качалки, ціпки, рогатки. Усі ці речі козаки у давнину теж використовували для бою, для самозахисту, бо ворог нападав навіть тоді, коли вони цього зовсім не чекали. Женя вже добре володіє цією «зброєю», згодом цього навчишся і ти.

Усе залежить від бійця

Однак Олександр Миколайович може навчити не тільки цього. У центрі учать козацького кулачного бою, козацького шабельного рубання, поєдинку на козацьких шаблях, володіння списом, батогом, залізним ланцюгом. Постійно тут займається 40 осіб різного віку: і ті, кому всього шість років, і люди, яким уже багато більше 20. Програма для малят, зрозуміло, більш щадна. Шестирічний Назар, приміром, уже вміє блокувати і завдавати ударів. Це швидко і зізнається, що на заняттях почувається справжнім козаком.

— Усе залежить від бійця, — вважає Женя Лиманська. — Дехто приходить підготовленим, скажімо, займалися рукопашним боєм чи східним єдиноборством. Але приходять і такі, хто спортом узагалі не займався і навіть не має уявлення про те, що таке бойові мистецтва. У навчанні дуже важливо бажання. Якщо воно є, то за три місяці вже можна освоїти ази для самозахисту і навіть стати підготовленим спортсменом. Але якщо бажання немає — і через рік результатів не буде. Що стосується дівчат... Знаєте, не всі, хто вперше відвідує спортзал, потім залишаються. Деяким не подобається, що доводиться багато працювати, напружуватися, рухатися. Так, тренування — це велика праця, і не кожний до неї готовий. Взагалі в Луганській області, та й в Україні в цілому, дуже мало людей, котрі займаються українськими національними видами боротьби. Популярніші східні єдиноборства. Але я гадаю, інтерес до всього національного зараз підвищився, і молодь активно шукає способи дізнатися про козацьке бойове мистецтво якомога більше.

— Тим більше, — доповнює Олександр Миколайович, — що до нашого часу дійшли деякі традиції і обряди далеких предків, що їх ми поступово вивчаємо і запроваджуємо. Приміром, дуже красиві ритуали, пов'язані з вогнем і водою. Деякі мої найбільш талановиті вихованці можуть спокійно проводити долонею по вогню, не відчуваючи болю і не маючи опіків. Не боятися води і вогню — це перше, чого ми вчимо у поводженні з природою. Мене завжди цікавило, як формувався і формується дух нашого народу. Згадайте, нас довго переконували і гнітили тим, що ми найслабша нація. Але українці — духовно сильні люди, відкриті, щедрі. Помічено, що навіть наша мова не підходить під стандарти, скажімо, німецької чи англійської культури. Ми інші. Я думаю, щоб вийти з економічного глухого кута, нам насамперед треба вийти зі ступору духовності.

Козацький поєдинок, як вид національного бойового мистецтва, створювався не один рік. У ньому щось відреставровано зі старих традицій, інші елементи боротьби з'являлися логічним шляхом. Власне, багато чого довілося відновлювати. Якби навіть і існували спеціальні хранителі знань, вони все одно б не змогли цілковито зафіксувати всі важливі, головні елементи боротьби і передати їх нащадкам. Звичайно ж, певна інформаційна база до нашого часу дійшла, і слава Богу. Бо на цій основі сьогодні і розроблено методику правил і прийомів козацького поєдинку.

— Специфіка нашого народу така, що він шукає свій національний дух, — каже Олександр Миколайович. — Я бачу, що мої вихованці прагнуть не тільки бути фізично сильними й у разі потреби постояти за себе. Їх приваблює можливість відкрити, виховати у собі дух воїна, козака, сармата. Я гадаю, що козацьке бойове мистецтво виконує своє завдання.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

За свідченням древніх істориків

«... Сарматське плем'я войовниче, вільне, непокірливе і до того жорстоке і люте, що навіть жінки брали участь у війні нарівні з чоловіками».

Римський географ I століття нової ери Помпоній Мала.

Прикриваючись кризою, обкрадають пенсіонерів

Неймовірно, але факт. Тричі, починаючи з 1998-го року, правоохоронці притягували до відповідальності за несплату обов'язкових платежів до Пенсійного фонду та Фонду соціального страхування інвалідів директора одного із спиртових заводів на Тернопільщині, але він залишався на своїй посаді. Звичайно, не без покровительства згори.

Заводу закривали рахунки, а його керівник знову відкривав їх в інших банках. І таке діялось на державному підприємстві. Нещодавно прокуратура області порушила кримінальну справу стосовно директора за зловживання службовим становищем та невиконання судового рішення, яке приписувало примусове стягнення на користь держави понад 1,8 мільйона гривень. З них більш як 1,7 мільйона мають бути перераховані до Пенсійного фонду, а понад 98 тисяч гривень — Фонду соціального страхування інвалідів. Накладено арешт на кошти боржника в 15 банківських установах.

За словами виконуючого обов'язки начальника відділу обласної прокуратури Павла Талаша, це не єдиний випадок серед підприємств спиртової галузі. Ще одне виробництво недоплатило 300 тисяч гривень внесків до Пенсійного фонду. Триває слідство і стосовно керівника одного з комунальних підприємств, яке заборгувало 268 тисяч гривень обов'язкових внесків. Прокурор Тернополя заявив позов до ТОВ «Тернопільхлібпром» на суму понад 330 тисяч гривень. Тут також ігнорують вимоги держави стосовно сплати пенсійних внесків. Загалом працівники прокуратури пред'явили 103 позови на суму понад сім мільйонів гривень в інтересах головного управління Пенсійного фонду України в Тернопільській області. Більшу частину позовів вже задоволено судами.

Прикриваючись кризою, деякі керівники користуються моментом, щоб не платити внески до Пенсійного фонду, а це призводить до неналежного нарахування стажу роботи громадян, вони втрачають у розмірах пенсій. Більше того, виявлено зловживання при виплаті вже нарахованих пенсій. Скажімо, працівники пошти Шумського району привласнили спочатку 3420 гривень грошей пенсіонерів, а через кілька днів вже 20189. Загалом від їхніх дій постраждали більш як тридцять пенсіонерів. У зв'язку з цим прокурор Шумського району порушив кримінальну справу.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

ВІСТІ З КАМ'ЯНЦЯ-ПОДІЛЬСЬКОГО

Науковці пропагують обслуговуючі кооперативи

У Подільському державному аграрно-технічному університеті започаткували спеціалізоване навчання для сільських господарників краю.

Університетські вчені вважають, що саме завдяки кооперативам можна налагодити ефективнішу діяльність фермерів. За допомогою нових утворень аграрії зможуть виходити на ринок, ставати рівноправними суб'єктами ринкових відносин, здійснювати контроль за збутом власної продукції без жодних посередників. Таку думку висловив директор Інституту післядипломної освіти та дорадництва ПДАТУ Анатолій Цвігун на семінарі аграріїв у господарстві «Агропродукт Плюс» (село Ходорівці Хмельницької області), який організували відомі компанії «PIONEER», «Дюпон» та «Ерідон», зацікавлені у співпраці з подільськими хліборобами.

«Сад епохи» відвідувачі спочатку нюхали

Виставку під такою назвою презентувала в Картинній галереї старовинного Кам'янця-Подільського Хмельницька спілка митців народного та сучасного мистецтва.

Це об'єднання налічує 56 майстрів, котрі володіють різними техніками, серед яких іконопис, живопис, вишивка, плетіння з бісеру та інше. За півтора року діяльності спілчани влаштували вже понад десяток вернісажів. Цікаво, що окремі відвідувачі виставки експоновані роботи не розглядали, а... нюхали. Людмила Машталер, член громадської організації «Гармонія», саме такий спосіб відчуття застосувала при першому знайомстві, бо має слабкий зір, а потім уже поділилася своїми враженнями від зустрічі з прекрасним. Жінка запевнила, що твори хмельницьких митців справді мають аромат саду та щедрих вересневих плодів.

На палубі з «Любавою»

У Міжнародному фестивалі-круїзі «Морська зірочка-2009», в якому брали участь юні таланти з Росії, Білорусі та України, кращими стали учасники відомого дитячого театру пісні «Любава» з Кам'янця-Подільського.

Виступи на плавучій сцені — теплоході «Південна Пальміра», що прямував за курсом Одеса—Стамбул—Одеса, суворе журі оцінювало в номінаціях «пісня», «танець», «вокальний ансамбль». Кам'янчани, солісти згаданого колективу, Аня Йосипенко та Олена Дубінська вибороли дипломи лауреатів, до того ж Аня посіла перше місце в пісенному конкурсі.

Віра ШПИЛЬОВА.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 186 (4686)
СУБОТА, 3 ЖОВТНЯ 2009

25 вересня. Ялта. Шостий саміт «Ялтинської Європейської стратегії» (YES).

26 вересня. Лос-Анджелес. 38-річний Віталій Кличко переміг американського боксера Кріса Ареолу і вдруге захистив пояс чемпіона світу за версією WBC.

27 вересня. Київ. Учасники акції «Книжкова лихоманка» створили від вулиці Прорізної до майдану Незалежності живий ланцюг, читаючи свої улюблені книжки на свіжому повітрі.

28 вересня. Ладижин. Робоча поїздка Голови Верховної Ради України Володимира Литвина у Вінницьку область.

29 вересня. Київ. Акція протесту проти проведення конкурсу-аукціону з продажу контрольного пакета акцій ВАТ «Одеський припортовий завод» (ОПЗ) біля будівлі Фонду державного майна України.

30 вересня. Київ. В Україні вперше відзначається День усиновлення. Усиновлена сім'єю Ульянцевих дівчинка Влада під час засідання «круглого столу» на тему: «Кожна дитина повинна мати сім'ю: влада і громада об'єднують зусилля».

1 жовтня. Київська область. Десята міжнародна агропромислова виставка-ярмарок «Київська осінь-2009» стартувала в селі Чубинське, що у Бориспільському районі.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА, Укрінформу та УНІАН

Олесь ГОНЧАР — Юрій ШЕВЕЛЬОВ: діалог через океан

За свідченням однокурсників О. Гончара по навчанню в технікумі, їхній викладач Ю. Шевельов був архіцікавим лектором. Але у спілкуванні з учнями поводився дуже стримано й обережно Це зрозуміло: 30-ті роки — вершинний період сталінського терору, репресій, ГУЛАГу (система радянських концентраційних таборів та в'язниць, керівництво якої розташовувалось у приамурському місті Свободний, існувала від 1934-го по 1960 рік) — формували відповідну поведінку громадян СРСР.

Що стосується Ю. Шевельова, то під маскою аполітичного чеховського «человека в футляре» ховалася впевнена у собі людина. Це добре знав Олесь Гончар, з яким у педагога склалися особливо приязні стосунки. Такі теплі, що Юрій Шевельов міцно зафіксував їх у своїй пам'яті й майже через сім десятків літ відтворив у спогадах з найменшими деталями:

«У тій самій групі був Олесь Гончар, мій найкращий учень у технікумі і один із кращих взагалі, Добре пам'ятаю, як його вперше побачив — скромного, сором'язливого, з власними очима на світ і зі справжнім даром слова й закоханістю в слово. Він сидів у рожевій сорочці зі скромною вишивкою на ній, певне, вигаптуваною його мамою. Здавалося, що від нього пахне найкращими сільськими запахами, м'ятою, канупером. І обличчя він мав, цей козельщинський хлопець, таке, як на графіці Нарбута, типове лісостепове українське з дотorком чогось ніби половецького. За рік чи пів мамина сорочка зникла, Гончар придбав собі ультраміську, як на ті часи, шкірянку. Він не був дуже активний в усних виступах, але й не боявся забрати голос, та найкращий він був на письмі, своєрідний у доборі слів і речень, з умінням знайти для кожного явища неповторний епітет. Як письменник він вийшов з Коцюбинського, і, може, в цьому була частка мого впливу, бо на творах Коцюбинського я не раз учив студентів писати власною мовою. Я боявся тоді, що, власне, така увага до слова не дасть йому вийти в великомасштабну прозу, в роман... Але до літератури його впроваджував не я. Він надсилав свої перші оповідання Петрові Панчу, листувався з ним, і ще перед війною деякі з них були друковані в журналах» (Ю. Шевельов «Я — мене — мені...», т.1, стор. 170—171).

Олесь Гончар відповідав Вчителеві у тому ж піднесеному тоні: «...не раз бував вдома на Сумській, де його старенька мати завжди зустрічала мене ласкою і гостинно напувала чаєм. А він, молодий професор, не набагато років старший за мене, осипав компліментами мої далекі від досконалості новели, а влітку ми листувалися. Він писав мені на село, називаючи мої листи до нього «зразком епістолярної творчості». (Я ще не знав тоді, що означає слово «епістолярний»). Одне слово, він виділяв мене серед студентів. Я слухав його блискучі лекції шість років: спершу у технікумі журналістики, а потім у ХДУ, якось в напливі іронічної відвертості він сказав, що «і в університет викладати прийшов, може, «заради вас, Олесю», бо ж такі, мовляв, покладав на вас надії» (О. Гончар «Катарсис», К., 2000, стор. 134).

Шевельови мешкали на Сумській: колись мали п'ять кімнат, а після радянського «уплотнения» колишня генеральша з сином опинилися в кімнатці прислуги (8 квадратних метрів!).

Помешкання професора було заповнене книжками, якими він дозволяв користуватися улюбленому Учневі. Про це О. Гончар згадував і після війни: «Живу по-шевельовськи. Тільки не маю ні бібліотеки, ні матері» (О. Гончар «Листи». Стор. 39).

Інтелектуальний вплив, відкриття культури (насамперед світової) — те важливе, що виніс Учень із Шевельовського дому. Не зайві для сироти були, зрозуміло, й чаювання у гостинних господарів, під час яких Варвара Володимирівна тактовно знайомила юного гостя з правилами етикету («Виделку належить тримати у лівій руці, а ніж — у правій...»).

Але визначальним у стосунках Вчителя й Учня було намагання Ю. Шевельова застерегти (врятувати) недосвідченого талановитого юнака від згубного впливу тоталітарної політичної системи, котра жорстко впроваджувала в життя свої методи «виховання», метою яких були уніфікація суспільної свідомості, унеможливлення інакомислення, повна підлеглість (і не лише ідеологічна) панівному режиму.

Ставши столичним жителем, О. Гончар не забував своїх друзів по козельщинській райгазеті «Розгорнутим фронтом» (про ті роки письменник ностальгічно згадав у ліричній повісті «Далекі вогнища», 1986). Зокрема, він, як міг, підтримував свого друга О. Юренка — тоді теж початкуючого письменника: «...Шуро, переживемо все. Пройдемо крізь дні тернові, подряпаємо, може, й тіло, але й достигнемо висот найкращих мрій» (лист від 25.10.1934).

Епістолярій відкриває характер молодого О. Гончара: «Листа твого одержав з таким трагічним повідомленням про смерть Леськи... Там мати померла, а це дочка. Але будь кріпким, Шурко. Чого на світі не буває. Але моя «філософія» така: шлях до мети високої й ясної завжди тяжкий, колючий. Але коли людина має тверду віру в цю мету, вона переборе всі перешкоди. Я знаю, друже, що ти маєш меry й твердо віриш у неї. Тому ти робив би злочин перед собою, як роздмухував би

штучно життєві нещастя — тобто падав би в розпач. Та я певний, Шурко, ти не впадеш у розпач. Шкода — ну що ж...» (обидва уривки з видання О. Гончар «Листи», К., 2008, стор. 16—17).

Отже головне — мета!

Будь-якою ціною.

Хай помирають донька, мати — твердо йди до визначеної цілі...

Написані понад сім десятків років тому листи відкривають читачам невластиві усталеному портрету автора «Прапороносців» риси й сповідувану ним тоді життєву філософію...

Можливо, це вплив поезії неврівноважених пореволюційних часів?

«В такие дни таков закон:
Со мной, товарищ, рядом
Родную мать встречай штыком,
Глуши ее прикладом.
Нам баловаться сотни лет
С любовью надоело.
Пусть штык проложит свежий след
Сквозь маленькое тело.
(М. Светлов «Песня», 1926)».

У складні часи вступав у літературу Олесь Гончар. Микола Хвильовий у новелі тих років «Я (Романтика)» (1924) заради торжества примарних ідеалів революції примушує героя твору розстріляти свою матір.

Жахлива доба...

В Італії та Німеччині зміцнюють свій вплив на суспільство фашисти й нацисти. В СРСР відбувається тоталітарна більшовизація життя, сталіністи посіли ключові позиції в політиці, культури, науці, армії, народногосподарському комплексі країни.

А більшовики йшли до влади, тримаючись закликів, запозичених у своїх попередників: «Выход... — революция кровавая и неумолимая, — революция, которая должна изменить радикально все, все без исключения... мы будем последовательнее не только жалких революционеров 48 года, но и великих террористов 92 года, мы не испугаемся, если увидим, что для ниспровержения современного порядка приходится пролить втрое больше крови, чем пролито якобинцами в 90 годах» (прокламація «Молодая Россия», 1862). Наші харківські герої — Вчитель та Учень — сприймали передвоєнні події по-різному.

Якщо Ю. Шевельов жив у ті дні, весь час озираючись, чекаючи, що його позбавлять роботи (зважаючи на його «не те» соціальне походження), можуть прийти вночі й забрати, то перед комсомольським активістом О. Гончарем відкривалися інші перспективи.

Як початкуючий автор й незамінний учасник громадського життя, О. Гончар іде до Москви, де його удостоїли високої честі — стояти біля труни М. Островського (потім він потрапляє на кремацію й бере участь у похороні автора роману «Як гартувалася сталь»). Майбутній письменник уперше бачить, як кажуть, наживу, відомих письменників СРСР: «розжирілого богатиря Бедного», «Ставського — бритоголового велетня із злими очима», «рум'яноoщокого Кіршона», «напівпосивілого Фадєєва» (це характеристики радянських класиків, які О. Гончар дає їм в листах до друзів (О. Гончар «Листи», стор. 29).

У радянській столиці О. Гончар побував у Третьяковській картинній галереї, де його вразили полотна Рембрандта, Левицького, Сурикова, Рєпіна, Айвазовського та інших художників (вплив спілкування з Ю. Шевельовим). Побував у планетарії, дивувався архітектурній вишуканості московського метро. «Думаю, що з таким смаком, з такою чистотою і красою при комунізмі будуть збудовані всі міста», — пише О. Гончар О. Юренку (30.12.1936).

Запам'яталися гостю й мавзолей В. Леніна та музей вождя жовтневого більшовицького заколоту (зрозуміло, що О. Гончар так тоді не думав): «Пройдеш, оглянешся і даєшся диву: скільки може створити людина за 50 років! Істинно, що геній — це максимум працездатності» (30.12.1936).

Листи О. Гончара багато що відкривають у портреті початкуючого літератора, котрий у різні способи прагне знайти контакти з харківськими редакціями. «Пиши, Льоню, про київські новини. Там таки більше «світил» та, здається, й «рух» у літературі більший; пішоходи кишать «пішаками», мабуть, так, як у Харкові. Тут є Арон Копштейн. Я його бачив кілька разів у Дитвидаві. Його гонять звідти, а він — опирається і кричить: «Гонорарру-у!..» (лист поету Л. Лупану, пізніше репресованому сталіністами, від 3.11.1935).

У цей період майбутній автор «Прапороносців» багато пише й оцінює свою творчість досить позитивно. Але коли у 80-ті роки минулого століття харків'яни — прихильники його таланту, відшукали в архівах публікації 50-річної давнини, О. Гончар подякував, але суворо наголосив, що його письменницька творчість почалася трилогією «Прапороносці».

Загалом різко негативне ставлення письменника до своєї дебютної творчості, виразно й постійно демонстроване небажання повертатися до неї наштовхує дослідників на роздуми («Нема там нічого! Школярство звичайне... Письменницька моя праця почалася з «Прапороносців»... З «Модри Каменя»... («Шляхи прапороносців», К, «Радянський письменник», 1985, стор. 45).

Відповідь може бути, зокрема, в особливостях психології письменника, врешті, його світогляді, людському бажанні саме так, а не інакше, подавати свій творчий портрет читачам (і на це він мав повне право).

Згідно з нашими логічними моделями документального і літературного портрету О. Гончара, то, можливо, сам письменник відкриває мотиви своєї поведінки. Серед різних, дуже часто штучних, надуманих теорій, мета яких — не розгадати, ні (!) (цього ніхто й ніколи не досягне, бо зникне таємниця таланту, зникне мистецтво), а хоча б наблизитися до розгадки творчого начала в людині, чимало пов'язаних із хвильовими процесами.

Олесь Гончар: «У мистецтві, як і загалом у природі, діє закон, що його можна б назвати законом пульсації, він універсальний, він і найпростіший, адже до пульсування матерії, до циклічності життя, можливо, зводиться все.

Пульсує сонце, пульсують галактики, і, ніби в унісон їм, пульсує крихітне серце солов'я, найменшого брата всіх поетів».

Розвиток літературної творчості О. Гончара теж (зрозуміло, умовно) являє собою хвильовий процес: традиційний дебют, спонтанний спалах (трилогія «Прапороносці», 1946—1948), пізніше такі творчі вибухи повторяться, але з меншим напруженням (романи «Людина і зброя», 1960; «Тронка», 1963; «Собор», 1968).

Зрозуміло, що (теж, очевидно, умовно) життєвий шлях автора «Прапороносців» чітко розпадається на два основні періоди: «до війни» й «після війни». Особливо це різко виявляється в його світоглядних засадах та розумінні власної творчості.

«На фронті бачиш людину за таких обставин, де вона в усьому розкривається до кінця. Саме тоді, в ті похмурі, задимлені дні й освітлені пожежами ночі, нам по-справжньому відкривалися велич нашого народу, краса його душі.

Про це я хотів писати.

Коли ми закінчили війну на полях Європи весною 1945-го, ми були тоді всі суцільними поетами, людьми, що ідеалізували життя, оспівували його, ми були закохані в кожну травинку, бо завтрашній день, усі безконечні грядущі дні уявлялися нам у розливі сонця й братерства. Ми були безсмертні — так принаймні ми відчували себе. Не буде життю кінця-краю, не буде ворожнечі, не буде більше ніколи страхіть, кошмарів, що обляглі цілі народи, будуть тільки людяність, братерство, і ми в ньому станемо частками, ми творять вселюдське вічне добро» (О. Гончар «Література — це те, що назавжди». Журн. «Київ», 1993, стор. 114).

Олесь Гончар наївно вірив (це притаманно більшості фронтовиків, котрі, повертаючись додому, були твердо переконані, що вони пережили останню війну на Землі, що далі буде тільки мирне співіснування народів і щасливе життя кожної людини), що у його творчості обов'язково настане новий період — якісно вищий у плані художньому й масштабніший у плані тематичному, як і оновиться все суспільне життя в СРСР.

Війна винесла письменника за національні межі — він побачив світ! — й на тій новій висоті він мислив вільно й широко і як громадянин, і як письменник.

До речі, прагнення відкриття земних континентів та материків супроводжувало О. Гончара все життя: він побував усюди (крім, зрозуміло, Антарктиди) і з повним правом міг сказати в кінці свого земного шляху: «Я бачив людство. Від Португалії й до Японії, від Едмонтона й до Таїланду та островів Індонезії — все Бог щедро мені показав... І всюди (будь-якої раси) людина — прекрасна!.. Хоч всюди життя її минає в постійній тяжкій боротьбі Добра зі Злом» (О. Гончар «Щоденники», т. 3, стор. 474).

Думається, що охолодження до своїх ранніх нарисів, оповідань та повісті в серці О. Гончара — зрілої людини й упевненого у своєму таланті прозаїка, було не через їхню мистецьку вартість. Письменник хотів назавжди закрити довоєнну сторінку свого життя з її трагедіями (голодоморами, репресіями, неймовірно низьким рівнем життя, особливо селян, з малоосвіченою і малокультурною інтелігенцією, егоїстичною владою (сьогодні ми частіше називаємо інтелектуальний прошарок суспільства елітою). А все це тією чи іншою мірою становило зміст написаного ним у дебютний творчий період.

Віталій АБЛІЦОВ.

(Продовжить нашу розповідь певний відступ у минуле: у дослідженні «Бентежні вальдшнепи» (підготовленій книжці, з газетним варіантом якої ви, шановні читачі, знайомитесь) автор шукає відповідь на запитання: «Коли все почалося: усамітнення митців, їхній страх не лише за долю Вітчизни, а й своє життя, врешті — фактично їхній масовий сервілізм і така часта творча безпорадність? Коли українська література опинилася в «єгипетському полоні» чужих впливів, значною мірою втративши самобутнє обличчя й на століття потрапивши у фарватер безальтернативної духовної залежності від історичних сусідів?». І на цьому шляху першого ми зустріли Миколу Хвильового, котрий зрозумів трагічний зміст «нової» доби й у 1933 році вистрілив собі у скроню... Усе це, на переконання автора, має прямий стосунок до творчого і політичного вибору Ю. Шевельова та О. Гончара).

Продовження. Початок у числах 166, 171, 176 і 181.

В Україні стартувала програма «Бібліоміст», спрямована на розвиток публічних бібліотек та доступу читачів до Інтернету

Виповнюється 105 років від дня народження українського поета–академіка Миколи БАЖАНА (1904—1983)

ХРОНІКА

ЧЕРНІВЦІ

Антипремії «Червоної рути»

На фестивалі «Червона рута» трьом артистам присуджено антинагороди — премії імені Шарикова

У номінації «Музика і кар'єра» премії імені Шарикова удостоєний Ян Табачник. За відмову від української мови «шариківську» премію присуджено Наталі Могилевській та Ірині Білик. Ініціатори антинагород зазначили, що на першій «Червоній руті» у 1989 році обидві ці співачки співали українською, а тепер виконують свої пісні винятково російською. Це зрозуміло. А Табачника за що, хто пояснить?

Сергій СУЛИМА.

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Галерея поетів поповнюється

Пам'ятник відомому українському поету-неокласику Михайлу Драй-Хмарі спорудять у Кам'янці-Подільському. Тут вже є вулиця на його честь. У 1918—1923 роках поет працював на кафедрі слов'янознавства Кам'янець-Подільського університету. В університетському скверику торік уже відкрито пам'ятник поету Володимиру Свідзинському, чия творча біографія також тісно пов'язана з містом у період, коли воно було останньою столицею Української Народної Республіки.

Одним із ініціаторів вшанування Михайла Драй-Хмари є заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко, котрий недавно відвідав подільське місто.

Вл. інф.

Музика варта сметани

— Дитина, яка вчиться музики — на голову вища від інших, — твердо переконаний **Валентин Гнатюк,** молодий сільський інтелігент з Оринина на Хмельниччині **(на знімку).**

У цьому селі, що колись було райцентром, 30 років діє потужний культурний центр — дитяча музична школа. Валентин — її ровесник і випускник. І вже три роки як директор. Він змалку зауважив: односельці з особливою повагою, хто навіть із заздрістю, хто з обоженням, дивляться на школярів, котрі поспішають на заняття з музичним інструментом у футлярі.

Тепер уже традиція: концерт на День Незалежності — то «проект» музичної, хоч в Оринині є ще й дві звичайні школи. Щороку з нетерпінням чекають глядачі й творчого звіту цього закладу. Бо до яких там театрів чи палаців культури може потрапити селянин? Звідусіль до Будинку культури звозяться стільці, лавки. Бо їх вічно не вистачає, так багато сходиться людей. А коли концерти влаштовують у самій школі — батьки обліплюють кожне вікно. Адже зал, облаштований у найбільшій кімнаті старої будівлі, маленький...

В Оринині колись мешкало багато євреїв. У селі багато їхніх колишніх хат. Школа — також у старому єврейському домі. «Перестилаючи підлогу в школі, натрапили ми на потаємні схованки, — розповідає молодий директор, — тільки всі вони порожні. Якби знайшли скарб — збудували б нову школу. А поки що можемо розраховувати на батьківські кошти та на віддяку за колядки й щедрівки від сільських підприємців».

Музична школа в Оринині й справді заслуговує на щедру підтримку, особливо державну. Вона працює ще й для навколишніх сіл, відкривши свої філії в Ріпинцях, Привороттї, Чорнокозинцях. Коли Валентин Гнатюк був ще учнем, музичну освіту здобувало 25 дітей. А тепер 128! Дирекція робить конкурсний відбір, бо не спроможна прийняти всіх бажаючих. «Неталановитих дітей немає, — кажуть тутешні педагоги. — Треба починати працювати з ними якомога раніше — і кожна дитина розкриється». В Оринині беруть на навчання навіть п'ятирічних. Батьки привозять їх машинами — таке велике прагнення дати дитині музичну освіту. До речі, ці малята влітку стали дипломантами всеукраїнського фестивалю в Івано-Франківську. А взагалі на рахунку орининців — десятки перемог, призів у багатьох фестивалях навіть міжнародного рівня. Танцювальний колектив «Екстрім» недавно успішно виступав у Туреччині, перше місце отримали оринінські виконавці на фестивалі естрадної пісні «Захід-XXI століття», на престижному конкурсі «Артпреміум-2009». Перемоги школи примножують і юні художники, тут відкрито клас образотворчого мистецтва. Тепер в районі думають про надання їй статусу школи мистецтв. У час, коли в держбюджеті на відродження народного мистецтва коштів нема, сільська інтелігенція дбайливо опікується ним. Відкривши клас народних інструментів, школа запросила висококопрофесійну викладачку Наталю Берладин, виставила плату за навчання гри на бандурі усього 15 гривень. «Мене мама вивчила в музичній, продаючи сметану та сир від нашої корівки, — каже Валентин Олександрович. — Те саме роблять нині десятки оринінців. Буває, собі відмовляють, бо в декого ота корівчина — єдине джерело прибутку. Роботу ж у селі знайти непросто».

Батьки переконалися, що ця школа відкриває дітям цілий світ. Духовне збагачення, успіхи, пізнання інших країн, подорожі роблять стареньку школу такою привабливою, що навіть у скрутні часи селяни знаходять копійку, аби дати дитині мистецьку освіту. Хоч добре розуміють: не буде їх чадо таким багатим, як ті, хто обрав фах юриста, стоматолога чи будівельника. «Але ж музика — душа народу, усе найкраще, що оточує нас у цьому житті, — каже Валентин Гнатюк. — Для мене вона не менш важлива за власну родину, кохану дружину, двох донечок. Навпаки, я не міг би їх так глибоко любити, якби не музика. Саме завдяки музиці та мистецтву ми відродимо українську націю. Що це реально, можете бачити на прикладі нашої школи. Приїздіть у гості! Коли мандруватимете у Тернопіль чи Львів, то неодмінно через наше село. Якщо їдете з великого міста, хочете зайти до нас із подарунком, дуже просимо прихопити видавничі новинки з сучасного мистецтва, естрадної музики. Хоч ми назбирали вже чотири шафи книг, та цього бракує».

Віра ШПИЛЬОВА.
Фото автора.

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Народний депутат від групи «За Україну!» Микола Кульчинський зазначив, що в проекті бюджету–2010, як і в бюджеті нинішньому, відсутнє фінансування культурних програм. «Уряд, який не фінансує культурну сферу, є антидержавним», — заявив парламентарій в коментарі офіційному сайту громадського руху «За Україну!».

Унікальний «Лексикон»

На XVI Форумі видавців у Львові Гран–прі одержала 670–сторінкова книжка «Лексикон Львівський: поважно і на жарт» (автори — Наталя Хобзей, Ксеня Сімович, Тетяна Ястремська, Ганна Дидик–Меуш, видано Інститутом народознавства ім. Крип'якевича). Вже на форумі новинка коштувала 100 гривень, однак ціна не зупиняла покупців.

Це приклад нестандартного для науковців підходу. Книга справді унікальна. Вона побудована як словник, але водночас це щось далеко більше. Як зазначили автори, мета книги — фіксація особливостей мовлення Львова XX століття. Однак, за особливостями мовлення постають особливості самого Львова. Автори зізнаються: їм самим невідомо, що в цьому лексиконі важливіше — слова чи місто. Справді, мало хто захоче за цим словником спеціально вивчати «львівську мову». Зате кожен може знайти тут уявлення про сам Львів — з його топографією, історією та живою повсякденністю. Ось поруч, на літеру «К» — лише два вуличні вирази: «замовити труну в Курковського» (готуватися до смерті) і «куртка на ваті» (м'який варіант слова «курва»). Навряд чи ці фрази увійдуть до загальноукраїнського вжитку — зате вони роблять Львів ближчим кожному, хто це прочитає. Тут ви знайдете справді й слова «поважні», й слова «на жарт». Дізнаєтесь, що таке «105-відсотковий українець» (так звали, зокрема, генерала Шухевича) й що таке «бальконі» (жіночі груди, панове!). Деякі соковиті львівські фрази будуть вам зрозумілі без пояснень: «крілики в голові» — східняк сказав би «мухи в голові». А деякі — цілком унікальні, як-от «з одною сракою на два празники» (про тих, хто хоче встигнути всюди одночасно). Чим ще цей словник особливий — він ілюстрований довоєнною львівською рекламою та рідкісними рецептами львівських страв. Отже, читацька аудиторія у «Лексикона» буде широка: патріоти й домогосподарки, філологи й просто нормальні люди.

Добре, що з'явилась така книга. І — трохи гірко. Бо подібних словників у нас могло б виходити на люди більше. Недавно, приміром, наша газета писала, що в Луганську створено унікальний словник фразеології шахтарського краю. Тираж — 300 примірників! Хто його міг бачити й кого він міг ошасливити з отаким мізерним тиражем?

Христина ГЛУШКІНА.

«Зірка» в кишені піджака

У Краматорському художньому музеї проходить виставка робіт тутешнього автора Івана Базилевського. Художник працює в живописі, графіці, монументально–декоративному мистецтві. Торік він створив пам'ятник Тарасу Шевченку на одній із центральних площ міста.

«Особливе місце в творчості Івана Базилевського посідає військова тематика, — розповіла директор музею Олена Орлова. — Наприклад, картина «Вісники. Травень 1945 року»: хлопчик-листоноша наче ширяє над землею, над полем червоних маків, які символізують кров, пролиту солдатами. Комусь він несе радісну звістку, комусь — горе». До речі, американські туристи, які побачили цю картину в музеї, замовили авторську копію: вона поповнила одне із зібрань за океаном.

На виставці також є портрети відомих земляків: наприклад, поета-фронтовика Миколи Рибалка. З війни він повернувся сліпим. Рядок із вірша — «Я памятникам звездным поклонюсь» — написаний на картині його рукою. «Навіть якби в своєму житті Микола Рибалко написав один-єдиний цей рядок, йому можна було би ставити пам'ятник! — вважає Іван Базилевський. — І коли був уже готовий портрет, я сказав: «Миколо Олександровичу, добре, якби цей рядок був написаний вами». — «Так я ж нічого не бачу». — «Нічого, я покажу, де писати». І поет вивів слова наосліп».

Дуже скромним і тактовним, за спогадами художника, виявився Герой Радянського Союзу Василь Молчанов. «Я вже завершив портрет, але не вистачало "зірочки" на піджаку, — пригадує Базилевський. — Тоді попросив ветерана наступного разу вдягтися із відзнакою. Приходить Василь Михайлович, а «зірочки» немає. Що ж таке? «Та знаєш, незручно якось», — каже. І дістає «зірочку», загорнуту в хустинку, із кишені піджака. Ось такою скромною людиною він був».

Ліна КУЩ.

На знімку: «Вісники. Травень 1945 року».
Художник Іван БАЗИЛЕВСЬКИЙ.
Фото Олексія БУДЬКА.

Самотні солдати

ПРЕМ'ЄРА

У львівському театрі імені Марії Заньковецької відбулася прем'єра вистави «Троє товаришів» за Е.–М. Ремарком в інсценізації режисера Вадима Сікорського. Публіка готувалася до вистави серйозно: ті, хто роману ще не читав, — прочитали, ті, хто читав раніше, поспішили купити квитки.

Чим заворожує цей роман Ремарка? Герої Першої світової війни, переживши кров і смерть, навчилися цінувати життя та одне одного. Готтфрід, Отто та Роберт працюють разом. Робота не райська, зате у них справжні чоловічі стосунки. Грубі слова, озера випитого алкоголю — і ніжна дружба. Нікого в цих хлопців більше немає.

І коли колишній солдат Роббі закохується в Пат, яка так само, через смертельну хворобу, вміє цінувати кожну мить, — поєднуються дві надзвичайні душі. У ставленні одне до одного вони знаходять порятунок від беззмістовності довколишнього світу, отой «втрачений рай», за який п'ють не салютуючи.

Вистава не руйнує роману й не надто буквально йде за ним. Це просто інша реальність (чи нереальність?), створена Вадимом Сікорським. Добра, щира розмова з глядачем — про людину, її розбиті та здійснені мрії. Про порожнечу минулого, відсутність майбутнього й непереборну самотність.

Це — вистава-сповідь: чи то Роберта Локампфа, чи Вадима Сікорського, чи актора Юрія Хвостенка. Саме він грає Роберта. Хоч би що робив на сцені актор — вірити йому легко. Це той випадок, коли текст персонажа та актора нероздільні. Здається, сам Юрій Хвостенко колись комусь говорив оці слова, так само «літав» щасливим, так само від розпачу міг випити пляшку рому й назвати його (ром) найкращим другом. Він грає те, що пережив сам, і глядач відчуває це.

Інші герої вистави присутні на сцені для того, щоб допомогти Робертові розповісти свою історію. Про жахіття війни, післявоєнну економічну кризу, роботу в авторемонтній майстерні, де багато тих, з ким можна випити, — і лише двоє друзів. Та ось з'являється Пат (Альбіна Сотникова, Олександра Люта), а з нею — щастя. Остання сцена першої дії: Роберт, тримаючи в руках білий парус, перебігає сцену — ніби у нього виросли білі крила.

Та вже у наступній дії він знає, що скоро втратить дівчину. Людина переживає горе не обов'язково в сльозах. Роберт ходить, сміється, розмовляє з друзями, але ми відчуваємо його біль. Як саме? У цьому і полягає та незбагненна довіра до актора, коли йому не треба прикидатися.

Самотній Роберт сидить на авансцені, ближче до лівого порталу й дивиться в зал. Сцена затемнена, поодинокі прожектори підсвічують людей, які розставлені, мов шахові фігури. Серед них і його товариші Готтфрід (Орест Огородник, Ігор Гаврилів) і Отто (Назар Московець, Ярослав Кіргач). Вони розповідають Робертові про гірський санаторій в Альпах — ніби чистилище перед неминучим переходом кудись. Зрештою, на всіх чекає цей «санаторій» у височині, можливо, він уже десь глибоко в нас, коли замислюємось про небуденне.

Потім — останній акорд вистави, прощальний танець Роберта і Пат. Вони у світлі самотнього променя. Це танок без слів. Слів було б забагато. Вони з'являться пізніше, коли Роберт тримає на руках уже неживу Пат.

Якщо у романі смерть Пат приносить розчарування цим світом — то у виставі це переживається інакше. Відчуваємо, що по всьому буде ще щось хороше. Ця загибель випадкова, інші — врятуються. В цьому позитивному «антикризовому» підході — весь Вадим Сікорський, його вистава та актори.

Тетяна БАТИЦЬКА.

Львів.

На знімку: Юрій Хвостенко у виставі «Троє товаришів».

Фото Романа ВАЛЬКА.

Шевченкознавець роду Лазаревських

ПАМ'ЯТЬ

Минають сороковини, як тихо і непомітно відійшов у вічність Олександр Олександрович Лазаревський — останній, певно, відомий представник славного роду, що пов'язав своє життя з Тарасом Шевченком.

Рід Лазаревських Шевченкової доби, що походить із с. Гирявки Конотопського повіту на Чернігівщині, зробили вельми відомим шестеро братів — Василь, Михайло, Федір, Олександр, Яків та Іван, які залишили помітний слід у долі Великого Кобзаря. Як під час перебування поета в Петербурзі, так і протягом усіх десяти років його заслання в Оренбурзі та за Каспієм. Вони все зробили, щоб скрасити його підневільне життя далеко від рідної землі і щоб Пророк перебрався з чужини на вічний спочинок до Канева. А потім була солідна збиральна і дослідницька робота життєвого шляху і спадщини нашого генія.

З плином часу дещо вже призабулося, осіло в багатьох схованках, музеях і приватних архівах. Шевченкознавство Лазаревських не має системного і повного висвітлення, як і сама роль братів у долі Кобзаря. Хоча сам він у «Щоденнику» зазначав: «Навдивовижу симпатичні люди ці, прекрасні брати Лазаревські, й усі шість братів, як один, надзвичайний виняток».

Так сталося, що й наймолодший з Олександрів Лазаревських — Олександр Олександрович із четвертого коліна: Олександр — Гліб — Олександр — Олександр — не одразу поринув в історію свого роду. Хоча й знав: його прадід — славний історик України, дід — український письменник і політичний діяч, батько — інженер і в'язень сталінської доби. Останній Олександр теж став інженером-будівельником і багато років провів на Півночі Росії, і саме тут пробудився в ньому серйозний інтерес до історії свого роду й України в цілому. Відтоді й зачастив до архівів і музеїв, став частим гостем у прадідівській Гирявці.

Під час коротких зустрічей у колі друзів я з інтересом слухав його цікаві розповіді про дотик роду до Кобзаря і казав: «Сашко, берись за перо».

Житейська мудрість зробила свою справу: Олександр Олександрович, опрацювавши масу архівного матеріалу, подав усе те до друку спочатку в Петербурзі, а згодом у Києві. І з'явилося кілька видань, зокрема, найпримітніші: «Pro domo sa» і «Шевченко та Лазаревські».

Мій добрий товариш не просто взявся за перо, а й став видавцем і редактором української газети спочатку на Півночі Росії, а згодом у Самарі.

Повернувшись до Києва, Олександр Олександрович заприятелював з істориками-шевченкознавцями, лауреатом Шевченківської премії, письменником Миколою Шудрею, і його дослідницька робота стала значно ґрунтовнішою.

2008 року в Національному музеї Тараса Шевченка відбулася виставка з нагоди 190-річчя з дня народження Михайла Лазаревського та 147-х роковин перепоховання Тараса Шевченка в Україні. Цю виставку ініціював О. О. Лазаревський.

А поточного року у видавництві Київського університету «Пульсари» з'явилося друком його солідне дослідження «З оточення Пророка. Тарас Шевченко та родина Лазаревських». Воно, на жаль, віддруковане надто малим накладом — лише 250 примірників, один з яких О. О. Лазаревський подарував мені, пообіцявши ознайомити з оригінальними архівними документами, які не ввійшли до цього видання.

На жаль, не судилося. Підступна тяжка хвороба зупинила його пошук, випало з рук перо... Але й те, що встиг зробити Олександр Олександрович, варте уваги і поваги. Не випадково його роботу з пропаганди українистики на теренах Росії відзначено почесним званням «Заслужений працівник культури України». Член Спілки професійних літераторів Росії удостоєний премії імені знаменитого пращура О. М. Лазаревського та імені російського дослідника минувшини С. П. Крашенінникова.

Певен, люди із вдячністю читатимуть есеї Олександра Олександровича, які розширюють і поглиблюють знання нових поколінь про життя та зв'язки Великого Кобзаря з тогочасним прогресивним українством.

Микола МАХІНЧУК,
член Національної спілки письменників, заслужений журналіст України.

На знімку: на виставці «Тарас Шевченко і родина Лазаревських» у Національному музеї Тараса Шевченка. Зліва направо: Л. Пиріг, В. Шендеровський, М. Шудря, В. Яцюк, О. Лазаревський, М. Біляшівський, Б. Войцехівський, А. Матвієнко, 2008 р.

Фото з книги Олександра ЛАЗАРЕВСЬКОГО «З оточення Пророка».

ПОДРОБИЦІ

ЧЕРНІГІВЩИНА

Прилуки — місто театральне

Прилуки — невелике місто з населенням 65 тисяч мешканців. Широка публіка знає: «А, це там, де цигарки роблять!»

Так, роблять. Але варто знати й про наші чудові храми, про архітектурні пам'ятки — садибу Тарновських, дім купця Московченка, скарбницю Галагана. І — про наш театр!

Його почали будувати завдяки старанням та фінансуванню тутешніх підприємців Бродського і Штонди ще до революції. А добудовували вже 1930 року.

Якщо порівнювати з столицею, то за розмірами приміщення театр у Прилуках не поступається Київському Молодому театру, — три поверхи! Тут професійний театр існував до 1948 року. Потім почалось післявоєнне «укрупнення» мистецьких закладів — і вся трупа на чолі з Іваном Бровченком переїхала до Ніжина. Так у нас театру не стало — але театральний процес у Прилуках ніколи не переривався, бо завжди були люди, які не могли без цього жити.

Наші землі народили немало відомих артистів — згадаймо хоча б Ганну Затиркевич-Карпинську, Миколу Яковченка чи Світлану Прус, яка нині працює в столичному театрі імені Франка.

Зараз у місті над Удаєм є три аматорські колективи. Це — Народний театр «Рампа», Народний студентський театр «Первоцвіт» і ще зовсім юний «Новий Театр». Останній засновано три роки тому режисером, що називає себе Artemієм.

У колективу вже є дві повноцінні постановки — «W. W. W. евчен. come. today» за творами Шевченка і вистава за книгою Сент-Екзюпері «Маленький принц. Ескізи». Окрім Прилук, їх вже показували в Чернігові, Рівному, Дніпропетровську. Сьогодні колектив працює над проектом, присвяченим проблемі наркоманії та СНІДу. А головна мета «Нового» висока — відродження професійного театру в Прилуках! Усі розуміють, що це справа не одного дня, а, може, й не одного року. Але для тих, хто вірить, немає нічого неможливого.

Обнадіює, що самі Прилуки вважають себе театральним містом. Тут нещодавно відкрито Театральну площу і пам'ятник Миколі Яковченку, засновано Всеукраїнський відкритий конкурс акторської майстерності імені Яковченка, фестиваль аматорських театрів «Театральне Коло». Ці проекти були б неможливими, якби не меценат Юрій Коптєв — людина, котра щиро дбає про творчий розквіт свого міста.

Юлія СІКАЛОВА.

Опубліковано новий коефіцієнт УЄФА. Україна зберегла за собою сьому позицію. Чільна десятка на сьогодні: 1. Англія — 70.285; 2. Іспанія — 68.043; 3. Італія — 54.195; 4. Німеччина — 51.707; 5. Франція — 44.073; 6. Росія — 40.125; **7. Україна — 37.950;** 8. Румунія — 37.491; 9. Нідерланди — 31.713; 10. Португалія — 31.462...

Турнірна хроніка

Бокс. Представники WBC (Всесвітня боксерська рада) запропонували чемпіону світу у суперважкій вазі за версією цієї організації Віталію Кличку провести бій у Мексиці. Таку пропозицію Кличку зробили після його перемоги над Крісом Арреолою. Наш зірковий чемпіон відповів, що був би радий вийти на ринг у цій країні. Раніше Віталій ніколи не проводив боїв в Мексиці. Поєдинок за участю Кличка на території цієї країни може відбутися 2010 року. Можливого суперника українського боксера поки що не називають. Але теоретично таким може стати колишній абсолютний чемпіон світу у суперважкій вазі, 46-річний американець Евандер Голіфілд. Про це в інтерв'ю Fanhouse. com заявив президент WBC Госе Сулейман. Це трапиться у випадку, якщо Голіфілд зуміє здобути перемогу у призначеному на 8 листопада поєдинку. Передбачається, що суперником Голіфілда стане американець Деррік Россі, який посідає чотирнадцяту сходинку рейтингу WBC. Голіфілд нині знаходиться на п'ятнадцятому місці.

«Вважаю, що Евандер Голіфілд — один із найкращих суперважковаговиків останньої чверті минулого століття. Якщо Евандер добре виступить 8 листопада, гадаю, що Віталій Кличко може зустрітися з ним», —сказав пан Сулейман.

Утім, коло претендентів не обмежується Голіфілдом. Кличко може провести наступний поєдинок і проти росіянина Олега Маскаєва. Скажімо, 12 грудня у Німеччині. Раніше повідомлялося, що суперником Кличка-старшого може стати 30-річний американець Кевін Джонсон.

Хокей. Відкритий чемпіонат Білорусі. Екстраліга. 12-й тур. **«Сокіл» — «Вітебськ». 2:0 (1:0, 0:0, 1:0). Шайби:** Варламов, 14, Благой, 49. «Керамін» (Мінськ) — «Шахтар» (Солігорськ). 2:1 (Б). «Гомель» — «Хімік-СКА» (Новополоцьк). 3:1. «Металлург» (Жлобин) — «Хімволокно» (Могилів). 2:1. «Металург» (Ліепая) — «Брест». 5:3. «Шинник» (Бобруйськ) — «Юність» (Мінськ). 0:3. «Динамо-Юніорс» (Рига) — «Німан» (Гродно). 5:6 (Б).

«Юність» — 33 очки, «Сокіл» — 27, «Гомель», «Німан» — по 23, «Шахтар» — 22, «Керамін» — 18, «Хімволокно» — 17, «Металург» (Ж) — 16, «Шинник» —14, «Вітебськ» — 13, «Металург» (Л) — 10, «Хімік-СКА» — 9, «Брест», «Динамо-Юніорс» — по 6.

Баскетбол. БК «Київ» доведеться якийсь час обходитися без одного з лідерів команди Олега Салтовця. Форвард під час позавчорашнього тренування зазнав перелому правої виличної дуги. Олегу відразу зробили операцію, і тепер, за прогнозами лікарів, він пропустить щонайменше три тижні, повідомляє офіційний сайт БК «Київ». Отже, Салтовець не зіграє у перших п'яти матчах сезону — проти «Дніпра-Азота», «Грифонів», «Миколаєва», «Хіміка» та «Феро-ЗНТУ».

СТОРІНКУ ПІДГОТУВАВ Віктор БРАНИЦЬКИЙ

Солідно, як і належить фаворитові!

Футбол. Ліга Європи. Груповий раунд. 1 жовтня.

Група А. «Андерлехт» (Бельгія) — «Аякс» (Нідерланди). 1:1. «Тімішоара» (Румунія) — «Динамо» (Хорватія). 0:3.

Група В. «Славія» (Чехія) — «Лілль» (Франція). 1:5. «Валенсія» (Іспанія) — «Дженоа» (Італія). 3:2.

Група С. «Гамбург» (Німеччина) — «Хапоель» (Ізраїль, Тель-Авів). 4:2. «Селтик» (Шотландія) — «Рапід» (Австрія). 1:1.

Група D. «Спортінг» (Португалія) — «Герта» (Німеччина). 1:0. «Вентспілс» (Латвія) — «Геренвен» (Нідерланди). 0:0.

Група Е. «Рома» (Італія) — ЦСКА (Болгарія). 2:0. «Фулгем» (Англія) — «Базель» (Швейцарія). 1:0.

Група F. «Динамо» (Румунія) — «Панатінаікос» (Греція). 0:1. «Галатасарай» (Туреччина) — «Штурм» (Австрія). 1:1.

Група G. «Левський» (Болгарія) — «Лаціо» (Італія). 0:4. «Зальцбург» (Австрія) — «Вільярреал» (Іспанія). 2:0.

Група Н. «Твенте» (Нідерланди) — «Стяуа» (Румунія). 0:0. «Шериф» (Молдова) — «Фенербахче» (Туреччина). 0:1.

Група І. АЄК (Греція) — «Бенфіка» (Португалія). 1:0. БАТЕ (Білорусь) — «Евертон» (Англія). 1:2.

Група J. «Тулуза» (Франція) — «Брюгге» (Бельгія). 2:2. Голи: Сіссоко, 55, Жіньяк, 84 — Акполо, 53, Перішич, 90.

«Шахтар» (Україна, Київ) — «Партизан» (Сербія, Бєлград). 4:1. Голи: Ломич, 23 (автогол), Адріано, 38, Жадсон, 54, Ракицький, 66, Ляїч, 86.

«Шахтар»: П'ятов, Срна (Кобін, 74), Кучер (Іщенко, 72), Ракицький, Рац, Гюбшман (Дуляй, 72), Фернандіньо, Ілсіньо, Жадсон, Вілліан, Луїс Адріано. **Тренер** — Мірча Луческу.

«Партизан»: Радосавлевич, Джорджевич, Гавранчич, Крстаїч, Ломич (Томич,70), Петрович (Ляїч, 46), Фейса, Морейра, Стеванович, Ілич (Клео, 57), Діарра, **Тренер** — Горан Стеванович.

Рефері — Вільям Коллам (Шотландія).

Донецьк. «Донбас-Арена». 49 480 глядачів. 9 градусів.

	В	Н	П	М	О
1. «Шахтар»	**2**	**0**	**0**	**8—2**	**6**
2. «Тулуза»	**1**	**1**	**0**	**5—4**	**4**
3. «Брюгге»	0	1	1	3—6	1
4. «Партизан»	0	0	2	3—7	0

Група К. «Копенгаген» (Данія) — «Спарта» (Чехія). 1:0. ПСВ (Нідерланди) — ЧФР (Румунія). 1:0.

Група L. «Вердер» (Німеччина) — «Атлетік» (Іспанія). 3:1. «Аустрія» (Австрія) — «Насьональ» (Португалія). 1:1.

Перший міжнародний матч на своєму новому красені-стадіоні «Шахтар» зіграв солідно і переконливо, як і належить фаворитові групи. Лише під кінець зустрічі господарі трохи розслабилися і дозволили «партизанам» завершити один рейд тилами донеччан влучним ударом. Однак цей епізод жодним чином не зіпсував переможної картини, яскраво намальованої «гірниками».

У тому, що український клуб виграє, не сумнівалися, либонь, навіть найпалкіші прихильники сербського чемпіона. Отож, події в зустрічі відбувалися під тверду диктовку підопічних Мірчі Луческу. Але не вони першими забили. Допоміг їм це зробити гравець бєлградців Марко Ломич. Після удару Вілліана м'яч влучив у ногу оборонця і від неї відскочив у ворота «Партизана». Однак надалі донеччани вже самотужки розвивали власну матеріальну перевагу.

Символічно, що першим серед українців «Шахтаря» в офіційному міжнародному матчі голом відзначився 20-річний Ярослав Ракицький **(на знімку)**. Він замінив у центрі оборони Дмитра Чигринського, котрий, як відомо, перейшов до «Барселони». До речі, на цього юного футболіста увагу звернув і наставник національної збірної Олексій Михайличенко, який запросив Ракицького готуватися до відбірних матчів чемпіонату світу проти Англії та Андорри.

Зовсім не радісний **Горан Стеванович** так прокоментував цей поєдинок:

— Є такі матчі, котрі не мають потреби в коментарях. Ми і раніше стверджували, що «Шахтар» є фаворитом в нашій групі, а сьогодні в цьому переконалися. Шкодую, що з чотирьох м'ячів три ми практично забили самі собі.

У доброму гуморі був **Мірча Луческу:**

— Після такого поєдинку навіть складно оцінювати футболістів, тому що всі зіграли на високому рівні. Я практично всім задоволений. Хочу подякувати публіці, що сьогодні дуже запально вболівала за нас. Завдяки прихильникам «Шахтаря» це свято відбулося.

— Не боїтеся, що після двох упевнених єврокубкових перемог команда може розслабитися?

— Не думаю, що хлопці дадуть собі послаблення. Вже в неділю на нас чекає дуже важлива гра в Дніпропетровську, де нам необхідні три очки...

А в розіграші Ліги Європи свій наступний матч «Шахтар» зіграє аж 22 жовтня. Того дня він прийматиме «Тулузу».

На знімку: на трибунах був святковий настрій.

Фото прес-служби ФК «Шахтар».

Прикарпатці вивчали досвід Польщі

Делегація Івано-Франківської обласної держадміністрації на чолі з головою ОДА Миколою Палійчуком з офіційним візитом відвідала Опольське воєводство Республіки Польщі. В місті Ключборку, де проходила зустріч прикарпатців з маршалком Опольського воєводства Юзефом Себестою та представниками уряду воєводства, сторони обмінялися досвідом підготовки регіонів до Євро-2012 і обговорили плани майбутньої співпраці.

Микола Палійчук запросив маршалка здійснити офіційний візит до Івано-Франківська. Також керівник області запропонував прийняти в Карпатах на зимові канікули групу молоді з Опольського воєводства. У рамках візиту на міському стадіоні в Ключборку було відкрито І Міжнародний футбольний турнір місцевого самоврядування. У ньому взяли участь три збірні команди: Івано-Франківської облдержадміністрації, депутатів Ключборка та самоврядного уряду Опольського воєводства. Переможцем турніру стала команда прикарпатців. Такі матчі у рамках Міжнародного турніру, за словами маршалка, відбуватимуться щорічно аж до Євро-2012.

Дарина НАЗАРЧУК.

Сотня Шовковського

Футбол. Зігравши у складі «Динамо» (Київ) матч Ліги чемпіонів в Барселоні, воротар Олександр Шовковський **(на знімку)** першим із гравців українських футбольних клубів провів 100–й матч у єврокубках. 95 із них він відіграв у Лізі чемпіонів (30 — на попередній стадії, 65 — в основному турнірі), 5 — у Кубку УЄФА. За свою єврокубкову кар'єру Шовковський відстояв у воротах загалом 8 927 хвилин, тобто більш як 99 годин. 24 поєдинки Олександр відстояв «на нуль», що також є рекордним результатом для наших стражів воріт.

Фото Володимира КОТЛЕНКА.

Теж — брати, боксери, чемпіон світу...

Фото Василя БАТАНОВА.

За кілька годин до того, як Віталій Кличко переміг Кріса Арреолу, у Севастополі проходив V Міжнародний турнір з боксу на призи «Боксерського клубу братів Сидоренків». «Відносини з'ясовували» команди України і Туреччини. Організували і провели змагання «Боксерський клуб братів Сидоренків», Олімпійський союз боксерів України і Севастопольська міськдержадміністрація. Голова СМДА Сергій Куніцин, анонсуючи його, висловився в тому сенсі, що чемпіон світу за версією WBA у найлегшій вазі севастополець Володимир Сидоренко до певної міри може бути прикладом для братів Кличків — Володя свій титул відстоював більше разів, аніж «крупняки» Віталій і Володимир.

Підсумок командного двобою — 7:7 — змусив численних глядачів згадати словосполучення «перемогла дружба». Що, проте, не розчарувало ані глядачів, ані президента федерації боксу Туреччини Джанера Доганелі, котрий у своєму телеінтерв'ю охарактеризував змагання однозначно: «Це був видовищний, дуже цікавий турнір». Підбиваючи підсумки вересневого заходу, чемпіон світу із Севастополя пообіцяв наступного року зібрати для двобоїв команди з України, Росії і Фінляндії.

Микола МАГДИЧ.

Севастополь.

На знімку: епізод змагань: найдохідливіше пояснення —на особистому прикладі.

Постановою господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 31.08.2009 року по справі № 19/98/09 товариство з обмеженою відповідальністю «Дніпровест» (69000, м. Запоріжжя, вул. Правди, 41, кв. 7, код ЄДРПОУ 31575929) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором у справі призначено арбітражного керуючого Сєдову Н. І., ліцензія АВ № 158461; поштова адреса: 69035, м. Запоріжжя, вул. 40 років Радянської України, буд. 60-а, кв. 22, тел. 8 (061) 224-67-61.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 б) від 28.09.2009 у справі № 44/547-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Мебкомплект» (04112, м. Київ, вул. Дегтярівська, буд. 52, код ЄДРПОУ № 34354929) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено ТОВ «Профітінвест» (04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, код ЄДРПОУ № 33405715).

Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду м. Києва та ліквідатору протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Увага! 09 жовтня о 10 години Миколаївське представництво товарної біржі «Ізумруд» в приміщені адмінбудівлі за адресою: Миколаївська область, місто Южноукраїнськ, вул. Комсомольська, 3, кім. 321 повторно проводить торги з продажу майна ТОВ «Миколаївські мануфактури», м. Южноукраїнськ, Гідрокомплекс,4, а саме швейні машинки (Durkopp, Necchi, Pfaf, JUKI та інші), різноманітне допоміжне швейне обладнання (все бувше у використанні) загальною кількістю 731 одиниць. Загальна вартість лоту з врахуванням 25% знижки складає — 310 435,95 грн., з урахуванням ПДВ. Для участі в торгах покупець сплачує реєстраційний внесок — 17 гривень та гарантійний внесок — 10% від початкової вартості на розрахунковий рахунок товарної біржі. Довідки за телефоном: 8-066-787-26-21.

ПП «МЕТА-ГРУП-УКРАЇНА» код 35726952 повідомляє про ліквідацію (Протокол від 29 вересня 2009 р.). Ліквідкомісія приймає претензії протягом двох місяців з дати публікації цього повідомлення за адресою: 02002, м. Київ, вул. М. Раскової, б. 19.

Ухвалою господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) від 14.09.09 р. по справі № 20\61б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Систем-Антрацит-Енерго», м. Красний Луч Луганської області, вул. К. Маркса, буд. 9, і. к. 21783963, порушено провадження по справі, введено процедуру розпорядження майном боржника. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Міханошина Олександра Володимировича (ліцензія серія АВ № 456565 від 27.05.09 р.), який мешкає за адресою: м. Лисичанськ Луганської області, вул. Жовтнева, буд. 304, кв. 65 (ід. код 2536901099). Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Вінницької області (21000, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) постановою від 17.09.09 р. у справі № 5/138-09 про банкрутство, визнано боржника СВАТ «Юрківське», Вінницька область, Тульчинський район, с. Юрківка, вул. 50-річчя Жовтня, 57 (код ЄДРПОУ — 00414345) — банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Глєбова Василя Федоровича, 21000, вул. Хмельницьке шосе, буд. 23, ліцензія АВ № 158847 від 13.12.2006 р., тел. 67-33-66.

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 Б) від 16.09.2009 р. порушено провадження у справі № 49/420-Б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю Транспортна компанія «Транссервіс» (адреса: 03026, м. Київ, вул. Червонопрапорна, 154; ідентифікаційний код згідно з ЄДРПОУ — 32156302; р/р 26001010032484 в ВАТ «Укрексімбанк» у м. Києві, МФО 322313) та відкрито процедуру санації.

Керуючим санацією призначено Директора — Матвієнка Олександра Вікторовича (адреса: 03026, м. Київ, вул. Червонопрапорна, 154, т. (044) 201-29-97). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Єсик Тетяну Олександрівну (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства серії АВ № 456626 від 30.06.2009 р.; адреса для кореспонденції: 01024, м. Київ, вул. Богомольця, 5, офіс Товариства з обмеженою відповідальністю «Юридична фірма «АРКА», т. (044) 503-99-26).

ІНФОРМАЦІЯ ФДМУ

про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для визначення ринкової вартості цілісного майнового комплексу державного підприємства Український науково-дослідний інститут ливарного машинобудування, ливарної технології та автоматизації ливарного виробництва (УкрНДІЛивмаш) з метою його приватизації.

Оцінка буде здійснюватися згідно з Методикою оцінки майна, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України № 1891 від 10.12.03.

Цілісний майновий комплекс державного підприємства Український науково-дослідний інститут ливарного машинобудування, ливарної технології та автоматизації ливарного виробництва (УкрНДІЛивмаш).

Місцезнаходження: 61002, м. Харків, вул. Чернишевська, 66, тел. 8(096)3699678.

Основні види продукції (послуг), що виробляються: науково-технічні розробки в галузі ливарної технології та ливарного машинобудування.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості цілісного майнового комплексу державного підприємства Український науково-дослідний інститут ливарного машинобудування, ливарної технології та автоматизації ливарного виробництва (УкрНДІЛивмаш).

Кількість об'єктів необоротних активів згідно з аналітичним обліком, шт.:

- основних засобів - 215; незавершеного будівництва - 1;

Розмір статутного фонду (власного капіталу) господарського товариства 117,2 тис. грн.

Балансова залишкова вартість станом на 30.06.09, тис. грн:

основних засобів -42,00; незавершеного будівництва - 1122,7.

Розмір земельних ділянок: 0,918 га.

Місцезнаходження земельних ділянок: 61002, м. Харків, вул. Чернишевська, 66.

Наявність об'єктів, що містять державну таємницю - немає.

Термін виконання робіт - згідно з Методикою оцінки майна, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України № 1891 від 10.12.03.

Господарським судом Запорізької області (69001, Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) ухвалою по справі № 16/215/09 від 17.09.2009 р. порушено провадження у справі про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Метал-Клуб» (69032, Запоріжжя, вул. Південне шосе, 32, код ЄДРПОУ 33327688, п/р в філії ЗАТ «ПУМБ» м. Запоріжжя, МФО 313623.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Нікітенко Микиту Олександровича (69037, Запоріжжя, а/с 411, тел. 8 (095) 628-21-66, ліцензія серії АБ № 271511).

Ухвалою Господарського суду Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 24 вересня 2009 року у справі № 5/163-09 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Агросвітло» (м. Вінниця, вул. Щорса, 14 б, код ЄДРПОУ 25495741, р/р 260091010101З в ВФ «Київська Русь», МФО 302805) розпочато процедуру розпорядження майном. Арбітражним керуючим (розпорядником майна) призначено Чешковську О. В. (ліцензія АВ № 158487 від 13.12.2006 р., м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 2, кімната 716, тел. 8(0432) 52-03-55).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня виходу оголошення.

Відповідно до п.2 ст.2 Закону України «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» від 18.03.2004 р. № 1625-IV із змінами і доповненнями, Донецький апеляційний господарський суд повідомляє про підготування матеріалів для обрання на посаду судді безстроково **Приходько Ірини Віталіївни**, яка Постановою Верховної Ради України від 20.03.2008 р. № 238-VI призначена на посаду судді господарського суду Донецької області безстроково.

ДП «Килими Україна», код ЄДРПОУ 31352337, м. Київ, вул. Козача, буд. 122, повідомляє, що відповідно до Засідання Ради Директорів Корпорації підприємств легкої промисловості «Текстиль Україна» Дочірнього Підприємства «Килими Україна» від «11» серпня 2009 року відкрито ліквідаційну процедуру Підприємства. Вимоги кредиторів приймаються Головою ліквідаційної комісії протягом двох місяців з дня публікації оголошення про ліквідацію за адресою: 03022, м. Київ, вул. Козача, 122, тел. 257-33-41.

Товариство з обмеженою відповідальністю «АТП «Фортуна-Дарниця», код ЄДРПОУ 34476986, м. Київ, вул. Віскозна, буд. 32, повідомляє, що відповідно до Рішення загальних зборів учасників ТОВ «АТП «Фортуна-Дарниця» від «17» серпня 2009 року відкрито ліквідаційну процедуру Товариства. Вимоги кредиторів приймаються Головою ліквідаційної комісії протягом двох місяців з дня публікації оголошення про ліквідацію за адресою: 03022, м. Київ, вул. Жуковського, 20, тел. 258-20-00.

Постановою Господарського суду Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) від 16.09.2009 р. у справі № Б11/134-09 Товариство з обмеженою відповідальністю «Служба безпеки «ЩИТ», код ЄДРПОУ 33715527 (08132, Київська обл. Києво-Святошинський район, м. Вишневе вул. Балукова, буд.7) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Філатова Владислава Арнольдовича, ліцензія АВ № 397257 від 03.09.2008 р. Адреса: 03141, м. Київ, а/с 49.

Ухвалою Господарського суду Донецької області (вул. Артема, 157, м. Донецьк, 83048) від 17.07.2009 р. порушена справа № 27/73б про банкрутство Фізичної особи-підприємця Черняєва Олексія Миколайовича, м. Горлівка (вул. Пушкінська, 61/122, м. Горлівка, Донецька область, 84646, ідентифікаційний номер 20013295898, свідоцтво про державну реєстрацію фізичної особи-підприємця серії В00 № 176293 від 17.08.2004 р.).

Постановою Господарського суду Донецької області від 27.08.2009 р. Фізична особа-підприємець Черняєв Олексій Миколайович, визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором по справі про банкрутство призначено арбітражного керуючого Р. О. Ригованова (ліцензія арбітражного керуючого серії АВ № 456346 від 05.02.2009 р.), адреса: пр. Перемоги, 38, м. Горлівка, Донецька область, 84626.

Строк пред'явлення кредиторами вимог до боржника до 27.10.2009 р. Тел./факс 8 (0624) 55-32-19.

Відповідно до пункту 2 статті 2 Закону України від 18 березня 2004 року № 1625-IV «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» господарський суд Дніпропетровської області повідомляє про підготовку матеріалів щодо обрання **Орєшкіної Еліни Валеріївни** на посаду судді господарського суду Дніпропетровської області безстроково.

Господарським судом АР Крим (95003, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург, 29 / Річна, 11) ухвалою від 28.08.2009 р. порушено провадження у справі № 2-12/4622-2009 про банкрутство Багеровського підприємства житлово-комунального господарства, код ЄДРПОУ: 03348436, (98227, АР Крим, Ленінський район, смт. Багерове, вул. Центральна, буд. 1, корп. А, р/р 26008500383911 в КРФ АКБ «УСБ» м. Сімферополь, МФО: 324010).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Абрамова І. Ю., ліцензія серії АВ № 081028 від 05.05.2006 р. (98200, АР Крим, Ленінський район, смт. Леніне, вул. Фрунзе, 2а, кв. 7).

Вимоги кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Ухвалою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 17 вересня 2009 року по справі № 14/166/09 порушено справу про банкрутство приватного підприємства «Фючер компані» (юр. адреса: 55222, Миколаївська область, Первомайський район, смт. Підгородна, вул. Комсомольська, 40, кв. 8, код ЄДРПОУ 32938487, п/р № 26008002984001 в МФ АТ "Укрінбанк», МФО 326580) та почата процедура розпорядження майном.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Проскуріна С. І. (поштова адреса: 54003, м. Миколаїв, а/с 297).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 03.09.2009 року по справі № 7/82 товариство з обмеженою відповідальністю «СПМК-2 Агроспецмонтаж» (36008, м. Полтава, вул. Серьогіна, 11, код ЄДРПОУ 03585670, р/р 2600701645612 в філії ВАТ «Укрексімбанк» у м. Полтаві, МФО 331649 визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кіпрача Сергія Івановича (ліцензія АВ № 158494 від 21.12.2006 року, 36021, м. Полтава, вул. Фурманова, 8А, кв. 88).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня публікації оголошення.

Господарський суд Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Т. Шевченка, 16) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру щодо:

— Товариства з обмеженою відповідальністю «Сота Плюс», справа № Б-13/61, постанова від 17.09.2009 р., код ЄДРПОУ 32606161, юридична адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Д. Дудаєва, 29.

Ліквідатором призначено Фатулу Тараса Вікторовича (адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Галицька, 145/82; ліцензія серія АВ № 347151 від 15.08.2007 р.).

Заяви з вимогами кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Філія державної госпрозрахункової установи "Агентство з питань банкрутства" в Чернівецькій області організовує повторний аукціон, з 30% знижкою, з продажу майна банкрута - ДП "Будівельна дільниця Управління УМВС України в Чернівецькій області". Для продажу пропонуються: Лот №1 Автомобіль КАМАЗ 5320, Р/№12-47 ЧВА, 1990р/в, стартова ціна 18771,00 грн.; Лот №2 Автокран КС 3575А, Р/№12-93 ЧВА, 1992 р/в, стартова ціна 115639,00 грн.; Лот №3 Автомобіль ВАЗ 21053, держ.№07-55 ІСС, 1995 р/в, стартова ціна 7977,00 грн.; Лот №4 Автомобіль УАЗ 31512, держ. №39-11ЧВА, 1991 р/в, стартова ціна 6669,00 грн.; Реалізація майна без ПДВ. Майно знаходиться за адресою: вул. Комунальників, буд.4. м. Чернівці. Умови участі та оформлення заявок у відкритих торгах (аукціоні) за телефонами: 8 (0372) 584368, 80505228757. Заявки приймаються за адресою: м. Чернівці, вул. Головна, 44/24, ЧФ ДГУ "Агентство з питань банкрутства". Останній день подання заявок "30" жовтня 2009р. Аукціон відбудеться "02" листопада 2009р. о 10 год. за адресою: м. Чернівці, вул.Головна, 44/24, Чернівецька Філія ДГУ "Агентство з питань банкрутства".

Господарський суд Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) визнав банкрутами підприємства:

— постановою від 04.08.09 по справі №10/117-09 — Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Гулівці» (22445, Вінницька область, Калинівський район, ст. Гулівці, вул. Леніна 1, і/код 32119716);

— постановою від 04.08.09 по справі № 10/118-09 — Товариство з обмеженою відповідальністю «Калинівський міжколгоспний консервний завод» (22400, Вінницька область, м. Калинівка, вул. Островського, 60, і/код 05413652;

— постановою від 04.08.09 по справі № 10/119-09 — Селянське фермерське господарство «Діброва 1» (22407, Вінницька область, Калинівський район, вул. Леніна, 3, і/код 25494233).

Ліквідатором призначено Козятинську об'єднану державну податкову інспекцію. Адреса: 22100, Вінницька область, м. Козятин, вул. Орлика, 19, тел.(04333) 2-19-52.

Вимоги кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

КУРІНЬ

№ 186 (4686) СУБОТА, 3 ЖОВТНЯ 2009

3 жовтня в Україні мінлива хмарність, на переважній частині території опади. Вітер південно-західний, західний, 5—10 м/с. Температура вночі 5—10 тепла, удень від 15 до 20 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 3 ЖОВТНЯ

❐ 1821. У Криму закладено Нікітський ботанічний сад. ❐ 1879. Народився В. В. Дорошенко, український літературознавець, бібліограф. ❐ 1895. Народився Сергій Олександрович Єсенін, поет. ❐ 1924. Вийшов перший номер «Учительської газети». ❐ 1935. Народився Армен Борисович Джигарханян, актор театру й кіно, народний артист СРСР. ❐ 1956. У лондонському оперному театрі «Ковент Гарден» почалися тріумфальні гастролі балету Большого театру.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

1

Фото Миколи КАПУСТИ.

2

Мал. Миколи КАПУСТИ.

☞ *Кожна жінка мріє бути єдиною, але для багатьох чоловіків.*

☞ *Для того, щоб мати успіх у жінок, треба до всіх встигати.*

Віктор ІГНАТЕНКО.

МІНІ-БАЙКИ

Запорука успіху

Дорога ваша завжди
буде рівна й гладка,
Якщо про мене
не забудете.

Прокладка.

А іноді й поодинці…

У люди виводити
різних нездар Дуетом уміємо.

Доля, Хабар.

Сергій КОВАЛЬ.

ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ ***Ідеальний приймак не тільки каже котові «ви», а й кланяється тещі й тестеві.***

☞ ***Відкрито критикують президента — значить, не диктатор, а тільки виборцеводій.***

☞ ***Найвища мета генія — завдати смертельного удару нездарам.***

☞ ***Сильний не вибачається — тільки хитрий і слабкий.***

☞ ***Довше затримують зарплату — благородніша праця, зовсім не видають — героїчна.***

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Теологія

Бог сьогодні — ніщо, все — наші божки!

Таке враження

Абсолютна більшість суддів — люди чесні, а таке враження, що все правосуддя в країні вершить суддівська меншість.

Смілива заява

Страшно сказати, але в країні демократія, законність та правопорядок!

Голос знизу

Пропоную вибір народних кнопкодавів проводити за відкритими списками!

Більше точності

Стверджуючи, що все буде добре, будь ласка, уточнюйте — для аферистів, бандитів, крадіїв-мільйонерів!

По заслугах!

Таке враження, що найвищою мірою покарання у нас є призначення на високу державну посаду або обрання депутатом.

Таланти та прихильники

Наші політики з таким завзяттям розпинаються перед телекамерами, ніби їх хтось слухає!

Чи знаєте ви, що...

...ніщо так не рухає мужчиною, як жіночі ноги?!

Туристи в законі

Канари, як і закон, одні для всіх, тільки от відпочивають там лише ті, що витирають об закон ноги.

Гасло

Всі на вибори пахана!

Хто є хто

Подивишся на наших аферистів, корупціонерів, пройдох — ну істинні демократи!

Олександр ПЕРЛЮК.

Мовчання — золото

У краї податкового раю мовчать навіть соловейки.

Хто на що вчився

Народ — у полі, депутати — в конституційному полі.

Новини політбомонду

Білоруський парламент встановив почесне звання «Заслуженний Президент Білорусі».

Бізнесмени жартують

Буде бонус — буде тонус.

Борис РЕВЧУН.

ДОШКА ПОШАНИ

Вся мерська рать...

Леонід Черновецький, міський голова Києва:

— Мою президентську рать буде сформовано з молодих людей, які ніколи не брали хабарів...

Від чергового:

— *А навіщо їм хабарі, якщо вони беруть гектарами, парками, скверами і підприємствами?*

Слон спить — йому сниться...

Віктор Ющенко, Президент України:

— Українська економіка має унікальні європейські перспективи, це, по суті, сплячий слон...

Від чергового:

— *Нехай спить! Вона — працює!*

Не йдіть

Віктор Янукович, лідер Партії регіонів (на саміті в Ялті, на запитання журналіста, яку саме «стокгольмську угоду» він мав на увазі, коли йшлося зовсім про інше — Гельсінський заключний акт 1975 року):

— Ви прийдете до мене, я вам її покажу!

Від чергового:

— *У кабінет не йдіть! Бо там він знову все переплутає і покаже вам знову щось не те...*

Диктатора!

Юлія Тимошенко, Прем'єр-міністр України:

— А чому ви вирішили, що після цього безвладдя, цієї, вибачте за непарламентське слово «гавкотні», люди не хочуть диктатури? І я вже хочу...

Від чергового:

— *Хочете — давайте поставимо Богословську! Вам сподобається!..*

Про пророцтво

Інна Богословська, народний депутат України:

— Я вам можу сказати інше пророцтво про те, що президентом в Україні буде жінка, 1960 року народження, з косою — це пророцтво Ванги в 1999-му чи 2000 році. ... У Тимошенко коса з'явилася саме на тлі такого пророцтва, а ми з нею обидві 1960 року народження.

Від чергового:

— *А ми-то думали, що ви молодші?!.*

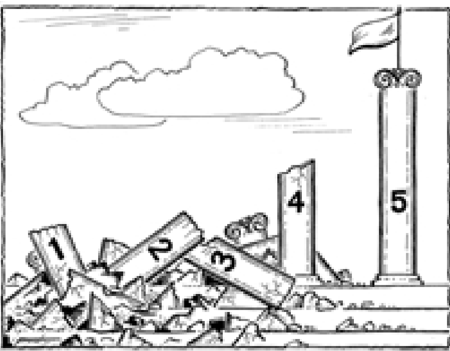
П'яте число

Геннадій Зюганов, лідер КПРФ:

— Доки сидить там Ющенко, я жодної копійки не дав би і нагнав йому ціни по п'яте число... Там потрібна нормальна влада, яка розуміє сучасні реалії й думає про країну.

Від чергового:

— *Про вашу країну ми вже стомилися думати...*

Отримувач

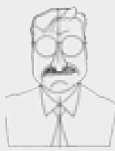
Борис Колесніков, народний депутат (Партія регіонів) (про тележурналіста С. Шустера, котрий зачастив до штабу Партії регіонів):

— Савік буває напередодні кожної передачі, тому що він хоче одержати кращих спікерів.

Від чергового:

— *Та він і без того нормально одержує...*

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Володимир КОРОЛЮК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 1895

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

